HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 10/2009 Cena $ 2.50 OCTOBER 2009

LÁSKA KRISTOVA JE NAŠÍ SÍLOU

Českou republiku navštívil

papež Benedikt XVI.

Česká republika prožila radostnou událost

ve dnech 26. - 28. září navštívil Prahu, Brno a Starou Boleslav

Svatý otec Benedikt XVI.

Benedikt XVI. na tiskové konferenci v letadle

Cestou z Říma do Prahy se na palubě letadla konala tradiční tisková konference Benedikta XVI., který na otázku, proč označil Českou republiku za srdce Evropy nejen z hlediska zeměpisného, ale i historického, odpověděl mimo jiné, že území Čech a Moravy bylo v dějinách od svého počátku místem setkání východní a západní křesťanské kultury.

„Myslím, že z tohoto staletého setkání kultur a zvláště z této poslední postkomunistické fáze, vychází nové pojetí svobody, svobodné společnosti; vycházejí odtud pro nás důležitá poselství, která jsou přínosem k budování Evropy. Musíme být velmi pozorní k signálům, které z této země vycházejí."

Benedikt XVI. pak v souvislosti s tím poukázal na pojetí svobody, které u nás uzrálo v boji s komunistickou diktaturou, přičemž citoval text Václava Havla o tom, že „diktatura se zakládá na lži". Právě vztah mezi svobodou a pravdou, na níž je svoboda závislá, řekl papež, je cenná zkušenost, která by neměla být zapomenuta.

Uvítání Svatého otce v České republice

Speciál s papežem Benediktem XVI. přistál na ruzyňském letišti v Praze v sobotu 26.září 2009 v 11.20 hodin. Svatého otce přivítal prezident republiky Václav Klaus s manželkou Lívií, kardinál Miloslav Vlk, apoštolský nuncius Diego Causero, arcibiskup Jan Graubner a rodiny s dětmi. Následovalo představení politických činitelů, slavnostní uvítací ceremoniál s vojenskými poctami a projev prezidenta republiky.

„Víme, že rozumíte naší zemi. Také Vy jste českému lidu dobře znám, do dnešního dne především díky Vašim kázáním, promluvám, knihám a článkům," těmito slovy přivítal na letišti Praha Ruzyně Benedikta XVI. president České republiky Václav Klaus. Připomněl také nedávno vydaný překlad jeho poslední encykliky Caritas in Veritate do češtiny.

Poté Benedikt XVI. pronesl svůj první projev v anglickém jazyce, na jehož začátku a závěru promluvil česky:

Pane prezidente,
milí páni kardinálové a bratři biskupové,
Vaše Excelence,
dámy a pánové!

Mám velikou radost, že mohu dnes být v České republice, a sem hluboce vděčný vám všem za srdečné přivítání. Děkuji panu prezidentu Václavu Klausovi za jeho pozvání navštívit uto zem a za jeho milá slova. Je mi ctí, že jsou zde přítomni představitelé občanského a politického života a jim, jakož i všemu českému lidu, adresuji svůj pozdrav. Protože jsem zde

Svatý otec Benedikt XVI. s prezidentem Václavem Klausem na ruzyňském letišti

především na návštěvě katolických společenství Čech a Moravy, zdravím srdečně a bratrsky pana kardinála Vlka, arcibiskupa pražského, Monsignora Jana Graubnera, arcibiskupa olomouckého a předsedu České biskupské konference, a všechny přítomné biskupy a věřící. Byl jsem obzvláště dojat, když jsem od mladé dvojice obdržel dary typické pro kulturu tohoto národa, spolu s hroudou rodné země. To mi připomíná, jak hluboce je česká kultura proniknuta křesťanstvím, neboť – jak známo – tyto dary, chléb a sůl, mají zvláštní význam v symbolice Nového zákona.

Jestliže celá evropská kultura byla hluboce formována křesťanským dědictvím, platí to obzvláště pro české země, neboť díky misijnímu působení svatých Cyrila a Metoděje v 9. století získal staroslověnský jazyk poprvé psanou podobu. Tito apoštolové slovanských národů a zakladatelé jejich kultury jsou po právu uctíváni jako patroni Evropy. Stojí pak za zmínku, že tito dva velcí svatí byzantské tradice se zde setkali s misionáři původem z latinského Západu. České země byly historicky a územně – tím, že se nacházejí v srdci evropského kontinentu na křižovatce severu a jihu, východu a západu – místem setkávání různých národů, tradic a kultur. Nelze popřít, že to, co někdy bylo příčinou třenic, se dlouhodobě ukázalo jako plodné setkání. Odtud pramení rozhodující role českých zemí v intelektuálních, kulturních a náboženských dějinách Evropy: občas byly bitevním polem, častěji však mostem.

Brzy si připomenete dvacáté výročí „sametové revoluce", kterou šťastně a pokojně skončilo mimořádně těžké období této země, období, v němž myšlenková a kulturní výměna byla přísně kontrolována. Spolu s vámi i s vašimi sousedy děkuji za

vaše osvobození od těchto despotických režimů. Jestliže pád berlínské zdi byl předělem ve světových dějinách, tím více to platí pro země střední a východní Evropy. Ty tím získaly místo, které jim jako svrchovaným náleží ve společenství národů.

Nelze nicméně podceňovat následky čtyřicetiletého politického útlaku. Mimořádnou tragédií pro tuto zemi byl tvrdý pokus tehdejší vlády umlčet hlas církve. V průběhu vašich dějin, od časů svatého Václava, svaté Ludmily a svatého Vojtěcha, až po svatého Jana Nepomuckého zde žili stateční mučedníci, jejichž věrnost Kristu promlouvala hlasem silnějším a výmluvnějším, než byl hlas jejich vrahů. Tento rok si připomínáme čtyřicáté výročí smrti Božího služebníka kardinála Josefa Berana, pražského arcibiskupa. Chci zde projevit úctu jemu a jeho nástupci, kardinálu Františku Tomáškovi, kterého jsem měl čest poznat osobně. Oba byli nezdolnými svědky křesťanské víry tváří v tvář pronásledování. Tito, a dalších bezpočet odvážných kněží, řeholníků a laiků, mužů a žen, uchovalo v této zemi živý plamen víry. Dnes, kdy byla obnovena náboženská svoboda, vyzývám všechny obyvatele této republiky, aby znovu objevili křesťanské tradice, které formovaly jejich kulturu. Povzbuzuji též křesťanské společenství, aby byl jeho hlas slyšet, když celá země musí čelit výzvám nového tisíciletí. „Bez Boha člověk neví, kam má jít, ani není schopen pochopit, kdo je" (Caritas in veritate, 78). Pravda evangelia je pro zdravou společnost nepostradatelná, protože otevírá naše srdce naději a umožňuje nám objevit naši nezcizitelnou důstojnost Božích dětí.

Vážený pane prezidente, znám Vaše přání, aby náboženství hrálo větší roli v záležitostech této země. Prezidentská zástava vlající nad Pražským hradem hlásá heslo „Pravda vítězí": je mým upřímným přáním, aby světlo pravdy dále vedlo tento národ, který byl ve svých dějinách tolik požehnaný svědectvím velkých světců a mučedníků. V tomto věku vědy je poučné připomenout si příklad Johanna Gregora Mendela, augustiniánského opata z Moravy, jehož průkopnické výzkumy položily základy moderní genetice. Jemu jistě nebylo určeno napomenutí jeho patrona, svatého Augustina, který si stěžoval, že mnozí „více tíhli k obdivování faktů, místo aby hledali jejich příčiny" (Pistula 120,5, srov. Jan Pavel II, Oslava památky opata Gregora Mendela u příležitosti prvního století od jeho smrti, 10. března 1984, 2). Skutečnému pokroku lidstva nejlépe prospívá právě takový soulad mezi moudrostí víry a intuicí rozumu. Kéž by se český lid mohl vždy těšit z plodů tohoto šťastného spojení.

Zbývá mi jen zopakovat díky vám všem a říci, že jsem se opravdu velmi těšil na tyto dny mezi vámi v České republice, kterou hrdě nazýváte „země česká, domov můj". Srdečné díky.

Návštěva Pražského Jezulátka

Z ruzyňského letiště se Svatý otec vydal limuzínou do kostela Panny Marie Vítězné na Malé Straně, kde je po staletí uctíváno Pražské Jezulátk. Papeže před kostelem vítal dav asi tisícovky věřících a v kostele samotném se setkal s rodinami a dětmi. Benedikt XVI. nejprve pokleknul v modlitbě před oltářem se soškou Pražského Jezulátka, kterému darem přivezl zlatou korunku.

Papež se modlí před oltářem Pražského Jezulátka obsypaného květy

Posléze zde papeže jménem našich věřících vítal arcibiskup Jan Graubner, předseda české biskupské konference a papež se potom k přítomným a zvláště dětem obrátil těmito slovy:

Ctihodní páni kardinálové,
vážený pane primátore a starostové,
vážení představitelé veřejného života,
milí bratři a sestry,
milé děti,

obracím se na vás všechny se srdečným pozdravem. Jsem rád, že mohu navštívit tento kostel, zasvěcený Panně Marii Vítězné, ve kterém je uctívána soška Jezulátka, známá po celém světě jako „Pražské Jezulátko". Děkuji Mons. Janu Graubnerovi, předsedovi České biskupské konference, za přivítání jménem všech biskupů. Uctivě zdravím pana primátora i ostatní představitele občanského a církevního života, kteří se chtěli zúčastnit tohoto setkání. Zdravím vás milé rodiny, které jste se v tak hojném počtu dostavily.

Soška Jezulátka obrací naši mysl k tajemství Vtělení, k všemohoucímu Bohu, který se stal člověkem a 30 let žil ve skromné rodině z Nazareta, svěřený Prozřetelností do laskavé péče Marie a Josefa. Myslím na vaše rodiny a rodiny po celém světě, na jejich radosti a starosti. Sjednoťme se v modlitbě a prosme u Jezulátka o dar jednoty a svornosti pro všechny rodiny.

Pokračování na str.8

LITURGICKÁ ČTENÍ

29.neděle v mezidobí - 18.října 2009

1. ČTENÍ - Iz 53, 10-11

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodinu se zalíbilo zdrtit svého Služebníka utrpením; jestliže dá na usmíření svůj život, uzří potomstvo, které bude žít dlouho, skrze něho se zdaří Hospodinův plán. Pro útrapy své duše uvidí světlo, nasytí se svým poznáním. Můj spravedlivý Služebník ospravedlní mnohé, neboť sám ponese jejich viny.

2. ČTENÍ - Žid 4, 14-16

Čtení z listu Židům.

Bratři! Máme vynikajícího velekněze, který prošel až do nejvyššího nebe: je to Ježíš, Boží Syn. Proto se pevně držme svého vyznání. Náš velekněz není takový, že by nebyl schopen mít soucit s námi, slabými. Naopak! Vždyť on sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy se nedopustil hříchu. Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a nalezli milost, kdykoli potřebujeme pomoci.

EVANGELIUM - Mk 10, 35-45

Slova svatého evangelia podle Marka.

K Ježíšovi přistoupili Zebedeovi synové Jakub a Jan a řekli mu: „Mistře, rádi bychom, kdybys nám splnil, oč tě požádáme." Odpověděl jim: „Co chcete, abych pro vás udělal?" Řekli mu: „Dej, ať v tvé slávě zasedneme jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici." Ale Ježíš jim řekl: „Nevíte, co chcete. Můžete pít kalich, který já piji, nebo dát se ponořit v křest, ve který já budu ponořen?" Oni mu odpověděli: „Můžeme!" Ježíš jim řekl: „Kalich, který já piji, pít budete, a v křest, ve který já budu ponořen, ponořeni budete. Ale posadit po mé pravici nebo levici není má věc, nýbrž je pro ty, kterým je to připraveno." Když to slyšelo ostatních deset, rozmrzeli se na Jakuba a Jana. Ježíš si je zavolal a řekl jim: „Víte, že ti, kdo se pokládají za panovníky, tvrdě vládnou národům a velmoži dávají cítit svou moc. Mezi vámi však tomu tak nebude. Ale kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny."

30.neděle v mezidobí - 25.října 2009

1. ČTENÍ - Jer 31, 7-9

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Tak praví Hospodin: „Oslavujte Jakuba, jásejte nad prvním z národů, ať je slyšet váš jásot: Zachránil Hospodin svůj národ, zbytky Izraele! Hle, přivedu je nazpět ze severní země, shromáždím je od končin země; slepí a kulhaví budou mezi nimi, spolu se ženami v naději a nedělkami; veliký zástup bude těch, kteří se sem vrátí. Přicházejí s pláčem, ale útěchou je doprovázím; přivedu je k vodním proudům přímou cestou, na níž neklopýtnou. Stal jsem se totiž Izraeli otcem, Efraim je mým prvorozencem."

2. ČTENÍ - Žid 5, 1-6

Čtení z listu Židům.

Každý velekněz je brán z lidu a bývá ustanoven pro lid v jeho záležitostech u Boha, aby podával dary a oběti i za hříchy. Protože sám je stejně podroben slabosti, je schopen cítit s chybujícími a bloudícími. A proto musí podávat oběti za hřích sám za sebe jako za ostatní lidi. Nikdo si však nemůže tu důstojnost vzít sám, nýbrž musí být povolán od Boha jako Árón. Tak si ani Kristus nepřisvojil slávu velekněžství sám, ale dal mu ji ten, který mu řekl: Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil, jak říká i na jiném místě: Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedechova.

EVANGELIUM - Mk 10, 46-52

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když Ježíš a jeho učedníci s velkým zástupem vycházeli z Jericha, seděl u cesty slepý žebrák - Timaiův syn Bartimaios. Jakmile uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, začal volat: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!" Mnozí ho okřikovali, aby mlčel. On však křičel ještě víc: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!" Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho!" Zavolali tedy toho slepce a řekli mu: „Buď dobré mysli, vstaň, volá tě!" On odhodil plášť, vyskočil a přišel k Ježíšovi. Ježíš se ho zeptal: „Co chceš, abych pro tebe udělal?" Slepec odpověděl: „Mistře, ať vidím!" Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila!" A ihned začal vidět a šel tou cestou za ním.

Slavnost Všech svatých neděle 1.listopadu 2009

1. ČTENÍ - Zj 7, 2-4.9-14

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, viděl jsem, jak od východu slunce vystupuje jiný anděl. Držel v ruce pečetidlo živého Boha a zvolal silným hlasem na ty čtyři anděly, kterým bylo dáno škodit zemi i moři: „Neškoďte zemi, ani moři, ani stromům, dokud nepoznamenáme na čele služebníky našeho Boha!" A uslyšel jsem, kolik bylo těch poznamenaných: sto čtyřiačtyřicet tisíc ze všech kmenů izraelského lidu. Potom se podívám, a hle - veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, odění bílým rouchem, s palmami v rukou a volali mocným hlasem: „Za svou záchranu vděčíme našemu Bohu, který sedí na trůně, a Beránkovi!" Všichni andělé, kteří stáli okolo trůnu, starců a čtyř bytostí, padli na tvář před trůnem, klaněli se Bohu a volali: „Amen. Chvála, sláva, moudrost, díky, čest, moc a síla přísluší našemu Bohu na věčné věky! Amen." Tu na mě promluvil jeden ze starců a zeptal se mě: „Kdo jsou tihle zde v bílém rouchu a odkud přišli?" Odpověděl jsem mu: „Můj pane, to víš ty." Řekl mi: „To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si do běla vyprali v Beránkově krvi."

2. ČTENÍ - 1 Jan 3, 1-3

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní! Hleďte, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je. Každý, kdo skládá tuto naději v něho, uchovává se čistý, jako on je čistý.

EVANGELIUM - Mt 5, 1-12a

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a jak se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je: „Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vylhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu."

32.neděle v mezidobí - 8.listopadu 2009

1. ČTENÍ - 1 Král 17, 10-16

Čtení z první knihy Královské.

Prorok Eliáš šel do Sarepty. Přišel k bráně města, a hle - jedna vdova tam právě sbírala dříví. Zavolal ji a řekl: „Prosím, dej mi trochu vody v nádobě, abych se napil." Když mu pro ni šla, zavolal na ni: „Vezmi s sebou také kousek chleba!" Ona odpověděla: „Jako že je živ Hospodin, tvůj Bůh, nemám nic upečeného, ale jen hrst mouky v hrnci a trochu oleje ve džbánu. Právě sbírám pár kousků dřeva, pak půjdu a upeču z toho sobě i svému synu. Najíme se a umřeme." Eliáš jí řekl: „Buď bez starosti, jdi a udělej, jak jsi řekla. Nejdřív z toho upeč mně malou placku a přines mi to, pak půjdeš a upečeš sobě a svému synu. Neboť tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Nevyprázdní se hrnec s moukou a neubude ve džbánu s olejem až do dne, kdy Hospodin sešle déšť na zemi!" Ona tedy šla a udělala podle Eliášových slov a jedla ona, on i její syn po drahný čas. Z hrnce se mouka nevyprázdnila a ze džbánu oleje neubývalo podle Hospodinova slova, které promluvil skrze Eliáše.

2. ČTENÍ - Žid 9, 24-28

Čtení z listu Židům.

Kristus nevešel do svatyně, zbudované lidskýma rukama, která je jenom napodobeninou té pravé, ale do samého nebe, aby se teď staral o naše záležitosti u Boha. A není třeba, aby víckrát obětoval sám sebe, jako velekněz vchází do velesvatyně rok co rok s cizí krví, jinak by byl musel trpět už mnohokrát od stvoření světa. Ale zjevil se teď na konci věků jednou provždy, aby svou obětí odstranil hřích. A jako je lidem určeno, že musí jednou umřít, a pak nastane soud, podobně je tomu i u Krista: když byl jednou podán v oběť, aby na sebe vzal hříchy celého množství lidí, objeví se podruhé - ne už pro hříchy - ale aby přinesl spásu těm, kteří na něho čekají.

EVANGELIUM - Mk 12, 38-44

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš učil zástupy: „Varujte se učitelů Zákona! Chodí rádi v dlouhých rízách, mají rádi pozdravy na ulicích, první sedadla v synagogách a čestná místa na hostinách; vyjídají vdovám domy pod záminkou dlouhých modliteb. Ty stihne tím přísnější soud." Potom se posadil proti chrámové pokladnici a díval se, jak lidé dávají do pokladnice peníze. Mnoho boháčů dávalo mnoho. Přišla také jedna chudá vdova a dala dvě drobné mince, asi tolik jako pár halířů. Zavolal své učedníky a řekl jim: „Amen, pravím vám: tato chudá vdova dala víc než všichni ostatní, kteří dávali do pokladnice. Všichni totiž tam dali ze svého nadbytku, ona však dala ze svého nedostatku. Dala všechno, co měla, celé své živobytí."

33.neděle v mezidobí - 15.listopadu 2009

1. ČTENÍ - Dan 12, 1-3

Čtení z knihy proroka Daniela.

Povstane Michael, veliký kníže, který chrání syny tvého lidu. To bude čas úzkosti, jaký nebyl od té doby, kdy povstaly národy, až do té doby. Tehdy bude zachráněn tvůj národ, každý, kdo bude zapsán v knize. Probudí se mnozí z těch, kteří spí v zemi prachu, jedni k věčnému životu, druzí k potupě, k hanbě navěky. Kteří byli poučeni, budou zářit jako zář oblohy, a ti, kteří mnohé přivedli ke spravedlnosti, jako hvězdy na věčné časy.

2. ČTENÍ - Žid 10, 11-14. 18

Čtení z listu Židům.

Každý jiný kněz stojí denně ve službě a znovu a znovu přináší stejné oběti, které však vůbec nemají sílu, aby zahladily hříchy. Avšak Kristus podal za hříchy jednu jedinou oběť a pak se navždycky posadil po Boží pravici a teď už jen čeká, 'až mu budou jeho nepřátelé položeni k nohám jako podnož'. Jedinou obětí totiž přivedl k dokonalosti navždy ty, které posvětil. Kde je však odpuštění hříchů, není už třeba oběti za hřích.

EVANGELIUM - Mk 13, 24-32

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš řekl svým učedníkům: „V těch dnech, po velkém soužení, se zatmí slunce a měsíc přestane svítit, hvězdy budou padat z nebe a hvězdný svět se zachvěje. A tehdy lidé uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou. Potom pošle anděly a shromáždí své vyvolené ze čtyř světových stran, od konce země až po konec nebe. Poučte se z přirovnání o fíkovníku! Když se už jeho větve nalévají mízou a nasazují listy, poznáváte z toho, že léto je blízko. Stejně tak, až uvidíte, že se to děje, poznáte, že je blízko, přede dveřmi. Amen, pravím vám: Toto pokolení nepomine, dokud se to všechno nestane. Nebe a země pominou, ale má slova nepominou. O tom dni a o té hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec."

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30.září 2009

Politické události

Předčasné volby nebudou v říjnu ani v listopadu

Ještě 14. září to vypadalo, že se předčasné volby místo v říjnu uskuteční 6. a 7. listopadu. Novelizací ústavy se na tom shodli poslanci, senátoři i prezident. Novela byla reakcí na verdikt Ústavního soudu z 10.září, který na stížnost nezařazeného poslance Miloše Melčáka (dříve ČSSD) zrušil ústavní zákon o předčasných volbách. V úterý 15. září, kdy se mělo hlasovat o rozpuštění Poslanecké sněmovny, se ČSSD překvapivě rozhodla návrh nepodpořit z obavy, že předčasné volby budou opět napadeny u Ústavního soudu. K rozpuštění Sněmovny bylo potřeba 120 hlasů, tedy třípětinová většina. Bez sociální demokracie zákon neměl velkou šanci na schválení. Ani se o tom nehlasovalo, jelikož se nepodařilo schválit program schůze. Kdyby se o rozpuštění hlasovalo, k 71 poslancům sociální demokracie by se přidali zelení, nezařazení a komunisté by se zdrželi hlasování. Předseda ODS Mirek Topolánek se v návaznosti na hlasování vzdal poslaneckého mandátu. Odůvodnil to tím, že názorový obrat od předsedy ČSSD Jiřího Paroubka očekával a rezignovat se rozhodl již minulý týden. Předseda KDU-ČSL Cyril Svoboda řekl, že Paroubkova změna politického postoje je vrcholem sobectví. Pro předsedu TOP 09 Karla Schwarzenberga přestala být ČSSD důvěryhodným partnerem pro jednání. Přitom 11.září podpořilo ústavní novelu o rozpuštění Poslanecké sněmovny 149 ze 190 přítomných poslanců. Téhož dne prošla novela Senátem a o den později ji podepsal prezident Václav Klaus. Po schůzce s Paroubkem 16.září Klaus zopakoval, že politický chaos je důsledkem rozhodnutí Ústavního soudu o zrušení původního říjnového termínu předčasných voleb."Víceméně jsem se ztotožnil s výrokem pana předsedy Paroubka, který říká, že volby by měly být jen bude-li naprostá jistota jejich následného nezpochybnění. To považuji za rozumný názor a rozumný postoj," citovala Klause ČTK.

USA: Radar v Česku nebude

USA už nepotřebují stavět v Brdech radar systému protiraketové obrany. Krátce po půlnoci SELČ to 17.září oznámil prezident Barack Obama premiérovi Janu Fischerovi. Téma radaru rozdělovalo domácí politickou scénu a reakce politiků na změnu amerického postoje korespondovaly s jejich dřívějšími stanovisky. Levice oznámení přivítala, ti, co radar prosazovali, netajili zklamání. Podle expremiéra a předsedy ODS Mirka Topolánka je konec radaru v Česku porušením podepsané smlouvy a oslabením českého zakotvení v euroatlantických bezpečnostních strukturách.

Z domova stručně

* Místopředsedové KSČM Jiří Dolejš a Čeněk Milota rezignovali 29. září na své stranické funkce pro podezření, že byli ochotni za peníze změkčit novelu loterijního zákona. Oba nařčení odmítají a chtějí se bránit soudní cestou. V souvislosti s kauzou, s níž přišly MF Dnes a iDnes, rezignoval i generální sekretář KDU-ČSL Jiří Stodůlka a poslanec Ladislav Šustr, zvolený za KDU-ČSL, se vzdal mandátu i místa na kandidátce nové strany TOP 09.

* Exministr spravedlnosti Jiří Pospíšil (ODS) povede plzeňskou právnickou fakultu poté, co pro podezření z plagiátorství mezi vysokými akademickými funkcionáři rezignoval dosavadní děkan Jaroslav Zachariáš a jeho dva proděkani. Ve fakultní knihovně údajně chybí polovina disertačních prací a podezřele krátkou dobu studia některých prominentů bude v říjnu ve škole šetřit akreditační komise.

* Česká republika navázala diplomatické styky s Lichtenštejnskem. To bylo dosud poslední evropskou zemí, která po roce 1993 neuznala samostatnost ČR. Memorandum podepsali 8.září v pražském Černínském paláci ministři zahraničí Jan Kohout a Aurelia Fricková. Fricková ale novinářům podle agenturní zprávy ČTK řekla, že rod Lichtenštejnů se tímto aktem nevzdává nároků na majetek zabavený v Československu po druhé světové válce na základě poválečných dokumentů.

* Do Prahy se začátkem srpna sjely téměř dvě stovky zájemců o studium češtiny. Na seminářích, přednáškách, výletech a exkurzích se češtináři ze všech koutů planety učili českému jazyku, literatuře, kultuře a historii. Tradiční Letní škola slovanských studií přilákala mladé stipendisty a akademiky z 37 zemí světa. Kromě nich se intenzivního čtyřtýdenního kurzu, který vydá za semestr studia na univerzitě, zúčastnili také novináři, překladatelé či lektoři. "Někteří se chtějí učit česky třeba jen proto, že je zaujala česká hudba," řekl ředitel školy Jan Kuklík pro ČTK. Školu již 53. rokem pořádá Ústav bohemistických studií při Filozofické fakultě Univerzity Karlovy.

* Pražské Hlavní nádraží si první zářijový den připomnělo humanitární čin sira Nicolase Wintona. Muž, kterému bylo v květnu sto let, uchránil před smrtí 669 československých židovských dětí, které těsně před vypuknutím druhé světové války převezl do Velké Británie. Tam se dětí ujaly náhradní rodiny. Vzpomínkový vlak nazvaný Winton - Train jel čtyři dny a kopíroval cestu původních transportů. Vezlo se jím i mnoho těch, kteří stejnou trasu absolvovali před 70 lety.

Ze Slovenska

Slováci mají nový zákon na ochranu jazyka

Od 1.září mají Bratislava a Budapešť zase o jedno jablko sváru víc. Na Slovensku totiž začal platit zákon přikazující ve veřejném styku používat výhradně slovenštinu. Všechna veřejná oznámení a cedule musí být ve slovenštině, v případě vícejazyčných písemností, jako například jídelní lístky restaurací, musí být slovenština na prvním místě. Na úřadech může cizí řeč zůstat pouze v obcích, kde příslušná menšina tvoří alespoň 20 % obyvatelstva. Za nedodržování zákona hrozí pokuty ve výši 100 až 5000 eur. To se nelíbí slovenským Maďarům, jichž v zemi žije přes 500 tisíc (asi 1/10 obyvatel Slovenska), a tvoří tak nejpočetnější národnostní

menšinu. Maďarská vláda prohlásila jazykovou normu za diskriminační. Ještě před začátkem platnosti zákona řekl ministr zahraničí Péter Balász, že Maďarsko se kvůli zákonu obrátí na OSN a Radu Evropy. Podle eurokomisaře pro mnohojazyčnost Leonarda Orbana není zákon v rozporu s právem EU. To potvrdil i vysoký komisař Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě pro otázky národnostních menšin Knut Vollebaek. Zároveň ale dodal, že část kritiky novely je oprávněná a upozornil na některé sporné body. Slovenské ministerstvo kultury se proto rozhodlo, že peněžité tresty za porušení zákona začne udělovat až po Novém roce, až se mu podaří sporná místa dořešit. Podle ministra kultury Marka Maďariče ale budou hrozit pouze institucím. "Zákon se vůbec netýká soukromé konverzace a komunikace, nereguluje ani nepokutuje individuální řečové projevy jednotlivců," řekl.

Dalajlama na Slovensku převzal cenu Jána Langoše

Tibetský duchovní vůdce převzal během své třídenní návštěvy Slovenska na začátku září Mezinárodní cenu Jána Langoše za boj za lidská práva. Dalajlamu během jeho pobytu nepřijal kvůli diplomatickým vztahům s Čínou ani jeden slovenský vládní představitel. Návštěvu Evropy ukončil dalajláma v Praze, kam přiletěl na Konferenci o míru, demokracii a lidských právech v Asii. "Demokracii nelze Číně vnutit, musí přijít zevnitř země," řekl na semináři, kterého se zúčastnili také jeho dobrý přítel Václav Havel a exilová ujgurská aktivistka Rebija Kadírová. Ti si naopak myslí, že zahraniční podpora disidentů je důležitá. Dalajlama také zdůraznil, že neusiluje o nezávislost Tibetu, ale o jeho plnou autonomii v rámci Číny. V Praze se tibetský vůdce 11.září setkal také s předsedou vlády Janem Fischerem na soukromé schůzce v premiérské Kramářově vile. Tento krok kritizovali komunisté, kteří to považovali za provokaci vůči Číně, a doporučili premiérovi vzít si příklad ze slovenských politiků.

Ekonomika

Kurzovní lístek
2. 10. 2009 (střed)

EUR, 1 .....25.450
Kanada, 1 .....16.051
USA, 1 .....17.506

Kultura

Nové sídlo Národní technické knihovny

V den s kuriózním datem 09/09/09 se slavnostně otevřelo nové sídlo Národní technické knihovny (NTK) v pražských Dejvicích. Nejmodernější zařízení svého druhu v republice, které více než tradiční knihovnu připomíná kulturní centrum pro mladé, nabízí zájemcům více než 1,5 milionu svazků technické literatury, ale také prostor pro odpočinek a zábavu. V budově NTK, která vznikla sloučením bývalé Státní technické knihovny a části fondů knihoven Českého vysokého učení technického a Vysoké školy chemicko-technologické, najdou návštěvníci i místní pobočku Městské knihovny, výstavní galerii či kavárnu. Novinkou je také studovna s celonočním provozem. Budova se začala stavět na podzim roku 2006 a náklady na její výstavbu se vyšplhaly zhruba na dvě a čtvrt miliardy korun.

Král balkánské hudby Goran Bregovič roztančil Staroměstské náměstí

Populární balkánský hudební skladatel Goran Bregovič po roce a půl opět zavítal do Česka. Se Svatebním a pohřebním orchestrem vystoupil 17.září před přeplněným Staroměstským náměstím. Koncert s názvem Slovanský jih přátelům českým byl poděkováním Čechům za pomoc a podporu v době války na Balkáně. Uspořádalo ho občanské sdružení Lastavica (česky Vlaštovka), které sdružuje emigranty ze států bývalé Jugoslávie trvale žijící v ČR. Vstup na akci byl zdarma. A podle toho to také vypadalo. Prostor náměstí se na dvě a půl hodiny změnil v neprostupný chumel lidí vlnících se v exotických rytmech balkánské dechovky. Bregovič, který je u nás známý především jako autor hudby k filmům režiséra Emira Kusturici, zahrál nejen osvědčené staré filmové hity, jako kupříkladu Mesečina či Kalašnjikov (z Kusturicova filmu Underground, který se mimo jiné natáčel i v Praze). Nadšené, odhadem desetitisícové publikum se dočkalo i ochutnávky z nového alba Alkohol, jehož první část nazvaná Slivovice vyšla letos. Druhou část s názvem Šampaňské dokončí v příštím roce. Goran Bregovič se narodil v roce 1950 v Sarajevu srbské matce a chorvatskému otci. Za války odjel do USA, nyní žije střídavě v Paříži a v Bělehradě. S hudbou začal jako rocker v 16 letech hraním po barech, většího úspěchu ale dosáhl teprve za spolupráce s Kusturicou. Před lety se ale oba tvůrci kvůli sporům rozešli a Bregovič už neplánuje, že se k filmu vrátí. Nyní ho čekají dva projekty, opery Diář nešťastných krá loven a Orfeus, jakási variace na řeckou báji o Orfeovi a Eurydice. Skladatel ve své tvorbě spojuje tradiční hudbu balkánských Romů s rockem world music i elektronickou hudbou. Právě díky němu svět balkánskou muziku přijí má ve světě tak pozitivně Loni na jaře představil v Pra ze svou cikánskou operu Carmen s dobrým koncem příští rok se do Česka opě vrátí. Se svým orchestrem by měl zahrát na filmovém festivalu v Karlových Varech.

Partnerská města Soul a Praha

Jedním z partnerských měs Prahy je již řadu let korejské hlavní město Soul. Metropole prohloubily stávající spolupráci za účasti obou primátorů ve dnech 15. - 18. září kdy se uskutečnily Dny Soulu v Praze. Představení korejské kultury začalo galapředstavením ve Smetanově síni Obecního domu, které nabídlo ukázky korejské tradiční hudby, tance nebo národního sportu taekwondo. V dalších dnech program pokračova výstavou Tvář Soulu a korejská animace a promítáním současných korejských filmů V roce 2010 by se měly uskutečnit Dny Prahy v Soulu.

Sport

Čeští tenisté postoupili do finále Davis Cupu

Český tenis slaví historický úspěch. Předposlední zářijový víkend rozhodl po 29 letech o postupu reprezentantu do finále Davisova poháru když v Poreči zdolali domác Chorvatsko 4:1 na zápasy Vítězství zařídila dvojice Tomáš Berdych a Radek Štěpánek, kteří nejprve vyhráli oba páteční singly a poté společně přemohli soupeře i v sobotn čtyřhře.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež Benedikt XVI. navštívil Českou republiku

Pokračování ze str. 3

Mysleme obzvláště na ty mladé rodiny, které musejí vynakládat mnoho úsilí o bezpečí a důstojnou budoucnost svých dětí. Prosme za rodiny v obtížných situacích, zkoušené nemocemi a bolestí, za ty, které jsou v krizi, rozvrácené nebo trýzněné nesvorností či nevěrou. Všechny je svěřujme svatému Pražskému Jezulátku, protože víme, jak důležité jsou stabilní a jednotné rodiny pro skutečný pokrok společnosti a pro budoucnost lidstva.

Jezulátko nám svou dětskou něhou zpřítomňuje Boží blízkost a lásku. Uvědomujeme si, jakou máme v jeho očích cenu, protože právě díky němu jsme se my sami stali Božími dětmi. Každá lidská bytost je Božím dítětem, a tedy naším bratrem, a jako takovou je třeba ji přijímat a vážit si jí. Kéž by si to uvědomila i naše společnost! Každá lidská osoba by pak byla hodnocena ne podle toho, co má, ale podle toho, čím je, protože ve tváři každé lidské bytosti, bez rozdílu rasy či kultury, se zračí Boží obraz.

To platí především pro děti. Ve svatém Pražském Jezulátku rozjímáme dětskou krásu a náklonnost, kterou Ježíš Kristus vždy projevoval nejmenším, jak čteme v evangeliu (srov. Mk 10,13-16). Kolik dětí však dnes nikdo nemiluje, nepřijímá a ani si jich neváží! Kolik dětí je obětí násilí a různých forem zneužívání bez jakýchkoli zábran! Kéž by dětem byly zaručeny úcta a pozornost, které jim náleží: děti jsou budoucností a nadějí lidstva.

Chtěl bych nyní říci několik slov přímo vám, milé děti, a vašim rodinám. Na setkání se mnou jste přišly ve velkém počtu a za to vám ze srdce děkuji. Vy, kdo jste milí srdci Jezulátka, opětujte jeho lásku a podle jeho příkladu buďte poslušné, vlídné a laskavé. Učte se být jako on oporou svých rodičů. Buďte skutečnými Ježíšovými kamarády a vždy se k němu s důvěrou obracejte. Modlete se za sebe, za své rodiče, příbuzné, učitele a kamarády, a modlete se i za mne. *Ještě jednou vám děkuji za přijetí a ze srdce vám žehnám a vyprošuji vám všem ochranu svatého Jezulátka, jeho Neposkvrněné Matky a svatého Josefa.*

Setkání u Pražského Jezulátka doprovodil zpěvem chorálu složeným speciálně pro tuto příležitost sbor Juventus Gaude z Jablonce nad Nisou, který vedl sbormistr Tomáš Pospíšil. Ten k tomu řekl:

„Prožívali jsme toto setkání s velkým očekáváním a velkou radostí. Přistupovali jsme k němu s velkou zodpovědností už jen proto, že jsme vystoupili s vlastní úvodní skladbou, složenou právě pro tuto příležitosti. Organizátoři mne inspirovali tím, že mi řekli, aby se tato skladba vztahovala k dětství a vedla k modlitbě, protože to je setkání s dětmi u Jezulátka. Po dlouhém hledání jsem nakonec zhudebnil 131 žalm, o tom, jak dětství je pro nás dospělé příkladné."

Od Panny Marie Vítězné se Benedikt XVI. vydal proskleným papamobilem ulicemi malé strany přes Vltavu na Národní třídu na Apoštolskou nunciaturu ke krátkému odpočinku. Ulice vroubili nadšení Pražané, kteří papeži radostně mávali na pozdrav. Celá cesta jakož i jednotlivá zastavení Svatého otce byly přenášeny Českou televizí a též přes internet do celého světa.

Setkání s politickými a veřejnými činiteli na Pražském hradě.

Jedním z významných bodů bohatého programu, pečlivě připravené papežské návštěvy bylo setkání Benedikta XVI. s politickými a veřejnými činiteli ve Španělském sále Pražského hradu ve velkolepé atmosféře Dvořákova Te Deum v podání České filharmonie. Následovalo hned po soukromém setkání papeže s prezidentem a jeho rodinou.

„Stejně jako veřejnost na celém světě, i my známe našeho dnešního hosta nejen jako charismatického představitele katolické církve a významného politika, ale rovněž jako mimořádného a v akademickém světě uznávaného myslitele, filosofa a spisovatele. Na řadu otázek současného světa máme podobné názory, i když při tom vycházíme z rozdílných zkušeností, z jiného vědeckého zázemí i světonázorové orientace. Za sebe mohu říci, že sdílím obavy z nebezpečí rozpadu tradičních hodnot naší civilizace a z lehkomyslné relativizace jejích elementárních stavebních kamenů." Řekl mimo jiné hlavní hostitel Svatého otce, prezident České republiky Václav Klaus. Přední místa zaujali Václav Havel s manželkou, premiér Fischer s manželkou, předsedové obou komor parlamentu s manželkami. Přítomen byl diplomatický sbor a představitelé občanské společnosti, církve, kultury i podnikatelského světa. Jenom několik málo jedinců politického světa mělo potřebu sdělit veřejnosti, že na setkání s papežem nepřijdou. Benedikt XVI. veřejným činitelům řekl:

Vaše Excelence,
dámy a pánové,

jsem vám vděčný za možnost setkat se v tak významném prostředí s představiteli politického a občanského života České republiky a se členy diplomatického sboru. Srdečně děkuji panu prezidentu Klausovi za laskavá slova přivítání jménem vás všech. Mé poděkování patří též České filharmonii za hudební vystoupení, kterým bylo naše setkání zahájeno a jež výmluvně poukázalo jak na kořeny české kultury, tak na významný přínos českého národa evropské kultuře.

Má pastorační návštěva České republiky se kryje s dvacátým výročím pádu totalitních režimů ve střední a východní Evropě a se „sametovou revolucí". Euforie vyvolaná znovuzískáním demokracie se již nesla na vlně svobody. I dvacet let po hlubokých politických změnách, jež zasáhly tento kontinent, proces uzdravení a obnovy pokračuje, tentokrát v širším kontextu

evropského sjednocování a stále hlubší světové globalizace. Naděje a očekávání občanů vůči vládám vyžadují nalézat nové formy veřejného života a solidarity mezi národy a občany. Bez nich by vytoužená budoucnost světa spravedlnosti, míru a blahobytu ještě dlouho zůstala nedosažitelná. Taková očekávání se nadále vyvíjejí. Zvláště mladí lidé si dnes znovu kladou otázku po povaze získané svobody. K čemu je svoboda využívána? Co je podstatou skutečné svobody?

Úkolem každé generace je, aby se od počátku snažila vytrvale hledat způsob správného uspořádání lidských věcí, aby se snažila pochopit správné užívání lidské svobody (srov. Spe salvi, 25). I když povinnost upevňovat „struktury svobody" je zásadní, nevyčerpává se tím zcela: Lidská touha se povznáší nad sebe samu, nad to, co může poskytnout vládnoucí politická a hospodářská moc, a směřuje k oné velké naději (srov. tamtéž, 35), která má původ mimo nás, ale zároveň je uvnitř nás jako pravda, krása a dobro. Svoboda hledá smysl: vyžaduje přesvědčení. Opravdová svoboda předpokládá hledání pravdy – skutečného dobra – a tudíž nachází své naplnění právě v poznávání a konání toho, co je správné a spravedlivé. Jinými slovy: pravda je návodem ke svobodě a dobro je dokonalostí svobody. Aristoteles definuje dobro jako „to, k čemu všechno směřuje" a vyjadřuje přesvědčení že „milé je dosáhnout dobra i pro jednotlivce, krásnější však je a ve větší míře božské dosáhnout ho pro národ a obec" (Etika Nikomachova, 1; srov. Caritas in veritate, 2). Vždyť vznešená odpovědnost za probouzení vnímavosti vůči pravdě a dobru spočívá na všech vedoucích osobách, ať už v náboženství, politice či kultuře, na každém veřejném činiteli způsobem mu vlastním. Společně se pak musíme zasazovat v boji za svobodu a za hledání pravdy: obojí je totiž buď navzájem spojováno, nebo společně bídně zaniká (srov. Fides et ratio, 90).

Pro křesťany má pravda jméno: Bůh. A dobro má tvář: Ježíš Kristus. Křesťanská víra, už od časů svatých Cyrila a Metoděje a prvních misionářů, skutečně sehrála rozhodující roli v utváření duchovního a kulturního dědictví této země. Obdobně ji musí sehrávat nyní i do budoucna. Velké bohatství duchovních a kulturních hodnot, které se vyjadřují jedny ve druhých, nejen utvářelo identitu národa, ale také jí poskytovalo rámec potřebný k vykonávání role soudržnosti v srdci Evropy. Po staletí bylo toto území místem setkávání mezi různými národy, tradicemi a kulturami. Tato země poznala, jak všichni víme, i bolestná období a nese jizvy tragických událostí, které vzešly z nedorozumění, válek a pronásledování. Je však také pravda, že křesťanské kořeny pozoruhodně živily smysl pro odpuštění, usmíření a spolupráci, který umožnil lidu této země nalézt mír a který byl znamením nového začátku, nového sjednocení, obnovené naděje. Není to právě tento duch, který současná Evropa potřebuje?

Evropa je víc než jen světadílem. Je domovem! A svoboda nachází svůj nejhlubší význam v domově duchovním. S plným respektováním rozdílu mezi sférou politickou a náboženskou – díky němuž je vlastně zachována svoboda občanů vyjadřovat náboženské přesvědčení a podle něj žít – bych rád zdůraznil nenahraditelnou úlohu křesťanství při utváření svědomí všech generací a podněcování základního etického konsensu, platného pro každého člověka, který tento kontinent nazývá „domovem"! V tomto smyslu bych rád ocenil hlas těch, kteří se dnes v

Koncert České filharmonie při setkání Svatého otce s politiky a veřejnými činiteli ve Španělském sále Pražského hradu.

této zemi i v celé Evropě – zdvořile, ale s rozhodností – snaží uplatnit svoji víru ve veřejné sféře v naději, že společenská pravidla a normy budou formovány touhou žít podle pravdy, která každého člověka osvobozuje (srov. Caritas in veritate, 9).

Věrnost lidu, kterému sloužíte a který zastupujete, vyžaduje věrnost pravdě, která je sama v sobě zárukou svobody a opravdového lidského rozvoje (srov. tamtéž, 9). Odvaha jasně vyříknout pravdu je vlastně službou všem členům společnosti tím, že osvětluje cestu lidského pokroku, poukazuje na etické a morální základy a dává záruku, že veřejný pořádek čerpá z pokladnice lidské moudrosti. Vnímavost k všeobecně platné pravdě by nikdy neměla být zastíněna partikularistickými zájmy, jakkoli důležitými, neboť to by vedlo jen k novým případům sociální fragmentace či diskriminace, o kterých tyto zájmové nebo lobbistické skupiny tvrdí, že je chtějí překonat. Aniž by to ohrožovalo toleranci rozdílů či kulturní pluralitu, činí hledání pravdy konsensus možným, udržuje veřejnou diskusi logickou, čestnou a průhlednou a zajišťuje jednotu, jaké by nějaké neurčité integrující pojmy nikdy nemohly dosáhnout. Věřím, že ve světle církevní tradice materiálního, intelektuálního a duchovního rozměru lásky, se členové katolické komunity - spolu s členy ostatních církví, církevních společenství a náboženství - budou i nadále zasazovat o rozvojové cíle, jež v tomto národě, i mimo něj, získají více lidský a více zlidšťující rozměr (srov. tamtéž, 9).

Milí přátelé, naše přítomnost v tomto nádherném hlavním městě, často nazývaném srdcem Evropy, nás vybízí k otázce, v čem ono „srdce" spočívá. Ačkoli není jednoduché najít odpověď, jistým náznakem nám mohou být architektonické klenoty, které toto město zdobí. Úžasná nádhera jeho chrámů, hradu, náměstí a mostů nemůže nepozvednout naši mysl k Bohu. Jejich krása vyjadřuje víru; jsou zjeveními Boha, který nás právem nechává přemítat o divech krásy, o něž my lidé usilujeme, když vyjadřujeme estetický a poznávací rozměr svého nejvnitřnějšího bytí. Jak tragické by bylo, kdyby někdo hleděl na takové příklady krásy a nedbal by transcendentního tajemství, na které odkazují. Tvůrčí setkání klasické tradice a evangelia dalo vzniknout pohledu na člověka a společnosti, pozornému na přítomnost Boha mezi námi. Při vytváření kulturního bohatství zdejšího kontinentu tento pohled zdůrazňoval, že rozum se ne-

zastavuje u toho, co vidíme očima, nýbrž spíše vede k tomu, co leží na druhé straně, po čem hluboce prahneme: po Duchu, jinými slovy po Stvořiteli.

V kontextu současných křižovatek civilizací, často poznamenaném znepokojujícím rozdělením jednoty dobra, pravdy a krásy, a následným obtížným hledáním shody na společných hodnotách, se jakékoliv úsilí o lidský pokrok musí inspirovat tímto živým odkazem. Evropa, věrna svým křesťanským kořenům, má specifické povolání prosazovat tento transcendentní pohled ve svých iniciativách ve prospěch obecného dobra jednotlivců, společenství a národů. Mimořádně důležitým a naléhavým úkolem je podpořit mladé Evropany formací, která respektuje a živí jejich Bohem danou schopnost umět překonat právě ta omezení, o nichž se někdy předpokládá, že je musí chytit do pasti. Mladí lidé uvítají šanci vyniknout ve sportu, tvořivém umění či na akademické dráze. Není snad pravda, že jsou-li postaveni před vznešené ideály, budou stejnou měrou usilovat o morální ctnosti a o život v lásce a dobru? Vřele zde povzbuzuji rodiče a osoby odpovědné za vedení komunit, jež od autorit očekávají, že budou prosazovat hodnoty zahrnující intelektuální, lidské a duchovní rozměry zdravé výchovy, jakou zasluhuje naše mládež.

„Veritas vincit". To je heslo, které nese vlajka presidenta České republiky: Nakonec pravda vítězí, avšak nikoli násilím, nýbrž přesvědčením, hrdinským svědectvím mužů a žen pevných zásad. Pravda vítězí upřímným dialogem, který upřednostňuje požadavky obecného dobra a odhlíží od soukromého zájmu. Žízeň po pravdě, kráse a dobru, vložená Stvořitelem do každého člověka, má za úkol sjednotit lidstvo v hledání spravedlnosti, svobody a míru. Dějiny častokrát ukázaly, že pravda může být zrazena a zmanipulována ve službě falešných ideologií, útisku a nespravedlnosti. Cožpak nás výzvy, kterým lidstvo muselo čelit, nevybízejí, abychom se měli na pozoru před takovým nebezpečím? Vždyť nakonec co je více nelidské a zhoubné než cynismus, který by popíral velikost našeho hledání pravdy, a než relativismus, který přímo rozežírá hodnoty podpírající budování jednotného a bratrského světa? My naopak musíme znovu získat důvěru ve vznešenost a velikost lidského ducha pro jeho schopnost pochopit pravdu a musíme umožnit, aby nás tato důvěra vedla v trpělivé politické a diplomatické práci.

Dámy a pánové, těmito myšlenkami v modlitbě vyjadřuji přání, aby vaše služba byla inspirována a udržována světlem té pravdy, která je odleskem věčné Moudrosti Boha Stvořitele. Pro vás i vaše rodiny ze srdce vyprošuji hojné Boží požehnání.

Nešpory v katedrále sv. Víta

Po setkání se zástupci politického a společenského života se Benedikt XVI. s českými, moravskými a zahraničními biskupy zúčastnil modlitby nešpor s kněžími, řeholníky, bohoslovci a zástupci církevních hnutí v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha.. Přítomni byli také kardinál Tomáš Špidlík, státní sekretář Vatikánu Tarcisio Bertone a arcibiskup Giovanni Copa. Z Pražského hradu vzácného hosta do katedrály doprovodil kardinál Miloslav Vlk, přivítali jej Václav Malý, světící pražský biskup, a farář svatovítské farnosti P. Ondřej Pávek. Následoval přivítací projev kardinála Vlka ke Svatému otci, ve kterém mu též poděkoval za Rok kněží, který papež vyhlásil u příležitosti jubilea 150 let od smrti sv. faráře Arského Jana Vianey. Benedikt XVI. daroval katedrále kalich.

Nešpory se zpívaly v latinském jazyce a jeden chór scholy byl složený ze zástupců jednotlivých řeholních společenství a druhý chór z laických zástupců chrámových sborů.

Benedikt XVI. přichází do katedrály sv. Víta k Nešporám

Papež po žalmech a krátkém čtení ve své promluvě, s úvodními slovy v češtině řekl následující:

Milí bratři, milé sestry,

obracím se na vás všechny s pozdravem svatého Pavla, který jsme slyšeli v krátkém čtení: Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce! S tímto pozdravem se obracím především na pana kardinála arcibiskupa, jemuž děkuji za srdečná slova. Zdravím rovněž ostatní přítomné kardinály, biskupy, kněze a jáhny, seminaristy, řeholníky a řeholnice, katechety a pastorační pracovníky, mládež a rodiny, církevní sdružení a hnutí.

Dnes večer jsme se shromáždili na místě vám drahém, které je viditelným znamením toho, jak mocná je Boží milost, jež působí v srdci věřících. Nádhera tohoto tisíciletého chrámu je skutečně živým svědectvím bohaté historie křesťanské víry a tradice vašeho lidu; historie, která je prozářená především věrností těch, kteří stvrdili své přimknutí ke Kristu a k církvi mučednictvím. Mám na mysli svatého Václava, Vojtěcha a Jana Nepomuckého, kteří jsou milníky při putování vaší církve. Dalšími příklady jsou mladý svatý Vít, jenž raději podstoupil mučednictví, než by zradil Krista, pak mnich svatý Prokop a svatá Ludmila. Vzpomínám na dva arcibiskupy této místní církve z minulého století, kardinály Josefa Berana a Františka Tomáška, a na mnoho dalších biskupů, kněží, řeholníků, řeholnic a věřících, kteří hrdinně odolávali komunistickému pronásledování, a někteří dokonce obětovali i život. Odkud jinud mohli brát sílu tito odvážní Kristovi přátelé, než z evangelia? Nechali se uchvátit Ježíšem, který řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě!" (Mt 16,24). V kritických chvílích zaslechli ve svých srdcích jeho další slova: „Když pronásledovali mne, budou pronásledovat i vás" (Jan 15,20).

Hrdinství svědků víry nám připomíná, že jedině z osobního poznání a hlubokého spojení s Kristem je možné čerpat duchovní sílu k plnému uskutečnění křesťanského povolání. Pouze Kristova láska činí apoštolské působení účinným, především v těžkých okamžicích zkoušek. Každý pokřtěný a každé společenství se má vyznačovat láskou ke Kristu a ke svým bratřím. Ve Skutcích apoštolů čteme, že „obec věřících měla jedno srdce a jednu duši" (Sk 4,32). A Tertulián, spisovatel prvních staletí, píše, že pohané zůstávali ohromeni láskou, která pojila křesťany mezi sebou (srov. Apologeticum XXXIX). Milí bratři a sestry, následujte božského Mistra, který „nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny" (Mk 10,45). Láska ať září v každé vaší farnosti a společenství, v každém sdružení a hnutí. Vaše církev ať je, jak říká svatý Pavel, dobře uspořádaným tělem, jehož hlavou je Kristus a v němž každý úd koná v souladu s celkem. Lásku ke Kristu posilujte modlitbou a naslouchání Jeho slovu; syťte se Kristem v Eucharistii a s jeho milostí buďte tvůrci jednoty a pokoje v každém prostředí. Vaše křesťanská společenství se po dlouhé zimě komunistické diktatury před 20 lety opět začala svobodně vyjadřovat, když váš lid po událostech započatých studentskou demonstrací 17. listopadu 1989 znovu získal svobodu. Jistě jste si však povšimli, že ani dnes není snadné žít a dosvědčovat evangelium. Společnost ještě stále nese rány způsobené ateistickou ideologií a je často okouzlena moderní mentalitou hédonistického konzumismu, který vede k nebezpečné krizi lidských a náboženských hodnot a k rozmachu etického a kulturního relativismu. V tomto kontextu je nutné znovu nasadit všechny složky církve k posílení duchovních a morálních hodnot v životě dnešní společnosti. Vím, že vaše komunity se angažují na mnoha místech, především v oblasti záslužné činnosti Charity. Vaše pastorační snaha se však musí zaměřit zejména na oblast výchovy nových generací. Katolické školy nechť podporují úctu k člověku; ať se věnuje pozornost pastoraci mládeže i mimo školní okruh, aniž by se přitom zanedbávaly ostatní kategorie věřících. Kristus je pro všechny! Ze srdce si přeji, aby stále vzrůstalo porozumění všech církevních složek s ostatními veřejnými a soukromými institucemi. Církev - a opakovat to je užitečné - pro sebe nežádá privilegia. Žádá jen, aby mohla svobodně působit ve službě všem lidem, v duchu evangelia.

Milovaní bratři a sestry, ať vám Pán dopřeje prorockou moudrost stát se solí, která dává chuť životu, abyste byli vždy věrnými dělníky na vinici Páně. V první řadě vy, drazí biskupové a kněží, musíte neúnavně pracovat pro dobro těch, kdo jsou svěřeni do vaší péče. Inspirujte se vždy evangelijním obrazem Dobrého Pastýře, jenž zná své stádce, volá je jménem, vede je na bezpečná místa a je připraven položit za ně život (srov. Jan 10,1-19). Milé zasvěcené osoby, slibem evangelijních rad připomínáte prvenství, které má Bůh mít v životě každé lidské bytosti, a bratrským životem dosvědčujete, jak obohacující je uskutečňovat přikázání lásky (srov. Jan 13,34). Věrností tomuto svému povolání pomůžete současným mužům a ženám nechat se uchvátit Bohem a evangeliem jeho Syna (srov. Vita consecrata, 104). A vy, milí seminaristé, kteří jste v seminářích či formačních domech, dbejte na to, abyste získali solidní kulturní, duchovní a pastorační průpravu. V tomto Roce kněží, kter jsem vyhlásil u příležitosti 150. výročí úmrtí svatého faráře ar ského, nechť vám je příkladem postava tohoto pastýře zcel oddaného Bohu a duším, který si byl plně vědom, že právě jeh služba, živená modlitbou, byla pro něj cestou posvěcení.

Milí bratři a sestry, v tomto roce si s vděčností Pánu připo mínáte několik významných výročí: 280 let od svatořečení Jan Nepomuckého, 80 let zasvěcení této katedrály svatému Vítu 20. výročí svatořečení Anežky České, událost která předzna menala osvobození vaší země od ateistického útlaku. Máte zd tolik důvodů, abyste radostně a plni entuziasmu s církví po kračovali v započatém díle, s důvěrou v mateřskou přímluvu Matky Boží, Panny Marie a v přímluvu všech vašich svatých ochránců. Amen!

Po promluvě následoval chvalozpěv Magnificat a závěr Nešpor. Papež opustil katedrálu hlavní lodí k hlavní bráně, kd mu byly představeny kontemplativní mužské a ženské řehole Svatý otec se tak osobně setkal s věřícími. Poté odjel na Apoštolskou nunciaturu. Tímto setkáním byl ukončen oficiální program prvního dne pobytu Benedikta XVI. v České republice.

Prostranství naplněné věřícími na letišti v Brně – Tuřanech před oltářem, nad nímž se zvedal veliký baldachýn, kde sloužil mši svatou Benedikt XVI.

Mše svatá v Brně - Tuřanech.

Asi 120 tisíc věřících (vatikánské zdroje uváději dokonce 150 tisíc) v neděli 27.září přivítalo Benedika XVI. na letišti v Brně-Tuřanech. Z Prahy sem přiletěl zvláštním prezidentským letadlem a jeho přistání v 9.20 doprovázelo zvonění zvonů nejen v Brně, ale v celé brněnské diecézi a také čestné dělostřelecké salvy z brněnského hradu Špilberku. Mezi přítomnými bylo také na 15 tisíc Slováků, věřící z Polska, Německa a Rakouska - k těm se papež obrátil v jejich rodných jazycích po modlitbě Anděl Páně. Při bohoslužbě koncelebrovalo čtyřicet biskupů a tisíc kněží, z toho více než dvě stě ze zahraničí. Ve zvláštním sektoru bylo 3200 ministrantů a kolorit barev podtrhovalo 400 krojovaných párů v nejrůznějších krajích z celé republiky. Před oltářem byly přítomny také mnohé osobnosti ze společenského a politického života: prezident republiky Václav Klaus,

hejtman Jihomoravského kraje Michal Hašek nebo brněnský primátor Roman Onderka. Ti Svatého otce přivítali hned u letadla spolu s brněnským biskupem Vojtěchem Cikrlem, který Svatému otci jako osobní dar předal kopii závěsného křížku, nalezeného u Mikulčic v blízkosti základů trojlodní baziliky z velkomoravské doby. Vedle oltáře, na němž papež slavil eucharistii, stála socha Panny Marie Tuřanské z nedalekého mariánského poutního místa, jedna z nejstarších dřevěných plastik nalezených na našem území.

„Jako nástupce apoštola Petra přicházíte z Říma, kde svatí Petr a Pavel a s nimi řada dalších hlásali Krista a prolili pro něj svou krev. Díky jejich svědectví se radostná zvěst dostala i k nám. Naše katedrála je zasvěcena dvojici těchto velkých apoštolů - svatému Petru a Pavlovi. Vaše Svatosti, vítejte tedy doma." - uvítal na začátku bohoslužby Svatého otce brněnský biskup Vojtěch Cikrle, který také připomněl téma dnešního setkání: naději, kterou symbolizovala kotva umístěná nedaleko podia.

Mše svatá se sloužila v latinském jazyce. Na hudebním doprovodu bohoslužby se podílel 120 členný Katedrální smíšený sbor Brno, žesťový orchestr, Svatomichalská gregoriánská schola pod vedením Josefa Gerbrycha a řada sólistů. Čtení zajistili lektoři z farností Tuřany a Šlapanice, na jejichž území se brněnské letiště nachází.

Papež zahájil svou homilii opět česky:

Milí bratři a sestry!

„Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím" (Mt 11,28). Ježíš zve každého svého učedníka, aby s ním zůstal, aby v něm našel posilu, oporu a útěchu. S tímto pozváním se obrací především na naše liturgické shromáždění, ve kterém je zde, spolu s Petrovým nástupcem, v myšlenkách shromážděno celé vaše církevní společenství. Můj pozdrav je určen všem společně a každému jednotlivě: na prvním místě brněnskému biskupovi – kterému děkuji i za srdečná slova, s nimiž se na mě obrátil na začátku Mše svaté, – pánům kardinálům i dalším přítomným biskupům. Zdravím kněze, jáhny, seminaristy, řeholníky a řeholnice, katechety a pastorační pracovníky, mládež a četné rodiny. Vítám rovněž vážené představitele veřejného života a zástupce armády, obzvláště prezidenta republiky s chotí, primátora města Brna a hejtmana Jihomoravského kraje, regionu s bohatou historií, kulturou, průmyslem a obchodem. Dále bych chtěl srdečně přivítat poutníky z celé Moravy a z diecézí ze Slovenska, Polska, Rakouska a Německa.

Milí přátelé, z důvodu povahy dnešního liturgického shromáždění jsem rád přijal záměr, který ve své řeči již naznačil váš biskup, a to zaměřit biblická čtení mše svaté k tématu naděje: přijal jsem jej s myšlenkou jak na obyvatele této milé země, tak na Evropu a lidstvo celého světa, které prahne po něčem, o co by pevně opřelo svou budoucnost. Ve své druhé encyklice – Spe salvi – jsem zdůraznil, že jediná „jistá" a „spolehlivá" naděje (srov. 1) je v Bohu. Historická zkušenost ukazuje, k jakým absurditám dospěje člověk, když vyloučí Boha z horizontu svých rozhodnutí a svého jednání. Vidíme, že není snadné vytvořit společnost založenou na dobru, spravedlnosti a bratrství, protože lidská bytost je svobodným tvorem a jeho svoboda zůstává křehkou. Musíme svou svobodu stále znovu a znovu zaměřovat k dobru. Nesnadné hledání „správných zřízení lidských věcí" je úkolem pro všechny generace (srov. tamtéž, 24-25). A proto, milí přátelé, jsme zde hlavně proto, abychom naslouchali slovu, jež nám ukazuje cestu vedoucí k naději; ba dokonce naslouchámе Slovu, které jediné nám může dát pevnou naději, protože je Slovem Božím.

V prvním čtení (Iz 61,1-3a) se prorok Izaiáš představuje jako obdařený posláním hlásat všem zarmouceným a chudým osvobození, útěchu, radost. Tento text převzal Ježíš a začlenil jej do svého kázání. Dokonce výslovně řekl, že prorokovo zaslíbení se vyplnilo na něm (srov. Lk 4,16-21). Plně se uskutečnilo, když nás Ježíš svou smrtí na kříži a zmrtvýchvstáním osvobodil z otroctví sobectví a zla, hříchu a smrti. A toto je poselství spásy, starobylé a vždy nové, jež církev hlásá od pokolení do po-kolení: Kristus ukřižovaný a zmrtvýchvstalý, Naděje lidstva!

Toto slovo spásy zaznívá silně i dnes, v našem liturgickém shromáždění. Ježíš se s láskou obrací k vám, synové a dcery této požehnané země, v níž už před více než tisíci lety bylo zaseto semínko evangelia. Vaše země, stejně jako i jiné státy, se nachází v kulturní situaci, která je často radikální výzvou pro víru, a tedy i pro naději. Jak víra v Boha, tak naděje byly totiž v moderní době „přemístěny", byly odsunuty na rovinu pouze soukromou a pozemskou, zatímco v běžném a veřejném životě se prosadila víra ve vědecký a ekonomický pokrok (srov. Spe salvi, 17). Víme všichni, že tento pokrok je dvojznačný: otevírá možnosti pro dobro, zároveň má však i negativní dopady. Technické vynálezy a zdokonalení společenských struktur jsou důležité a jistě potřebné, leč nestačí k tomu, aby zaručily morální blaho společnosti (srov. tamtéž, 24). Ano, člověk potřebuje být osvobozen od materiální tísně. Mnohem podstatnější však je, aby se zachránil před zlem, které postihuje ducha. A kdo jiný jej může zachránit, ne-li Bůh, který je Láska a zjevil svou tvář všemohoucího a milosrdného Otce v Ježíši Kristu? Naší pevnou nadějí je tedy Kristus: v něm nás Bůh miloval až do krajnosti a dal nám život v hojnosti (srov. Jan 10,10), život, po kterém každý člověk, někdy třeba nevědomě, prahne.

„Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím". Tato slova, napsaná velkými písmeny nad vchodem vaší brněnské katedrály, nyní Ježíš adresuje každému z nás a dodává: „Učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek" (Mt 11,29-30). Můžeme zůstat neteční vůči jeho lásce? Zde jako jinde v minulých staletích mnozí trpěli pro věrnost evangeliu a neztratili naději. Mnozí se obětovali, aby vrátili důstojnost člověku a svobodu národům, když ve velkorysém přilnutí ke Kristu našli sílu budovat nové lidstvo. A stejně tak v současné společnosti: Mnohé formy chudoby vznikají z osamělosti, z nedostatku lásky, z odmítání Boha a z tragédie člověka, který si myslí, že si může stačit sám nebo naopak že je pouhým bezvýznamným a pomíjejícím jevem. V tomto našem světě, který se ztrácí, „když důvěřuje pouze lidským plánům" (srov. Caritas in veritate, 53), jedině Kristus může být naší spolehlivou nadějí. To je zvěst, kterou my křesťané jsme povoláni každodenně hlásat a dosvědčovat.

Hlásejte ji, milí kněží, tím, že zůstanete niterně sjednocení s Ježíšem a budete konat s nadšením svou službu, s jistotou, že nebude mít nedostatku ten, kdo mu důvěřuje. Buďte Kristovými svědky vy, milí řeholníci a řeholnice, když budete radostně a

důsledně uskutečňovat evangelijní rady, a tím budete ukazovat, jaká je naše skutečná vlast: nebe. A vy, milí laici, mladí i dospělí, vy, milé rodiny, opřete o víru v Krista své rodinné, pracovní a školní plány, jakož i aktivity v každé oblasti společnosti. Ježíš nikdy své přátele neopustí. Ujišťuje o své pomoci, protože nic nelze konat bez něho, zároveň však vyžaduje, aby se každý osobně nasadil a šířil jeho univerzálního poselství lásky a pokoje. Budiž vám povzbuzením příklad svatých Cyrila a Metoděje, hlavních patronů Moravy, kteří evangelizovali slovanské národy, a svatých Petra a Pavla, kterým je zasvěcena vaše katedrála. Pohleďte na zářivé svědectví svaté Zdislavy, matky, jež vynikala skutky zbožnosti a milosrdenství; na svatého Jana Sarkandra, kněze a mučedníka; na svatého Klementa Maria Hofbauera, kněze a řeholníka, narozeného v této diecézi a svatořečeného před sto lety, či na blahoslavenou Restitutu Kafkovou, řeholnici narozenou v Brně a zavražděnou nacisty ve Vídni. Kéž vás doprovází a ochraňuje Maria, matka Krista Pána, naší naděje. Amen!

Při mši svaté se zpívalo ordinárium nedávno zesnulého Mgr. P. Josefa Olejníka, a vedle lidového zpěvu zazněly též skladby moravského hudebního skladatele Zdeňka Pololáníka. Vnímavým účastníkům bohoslužby jistě neuniklo, že Svatý otec podával svaté přijímání věřícím v kleče a do úst a bohoslužba byla provázena dlouhými chvílemi ticha k meditaci po promluvě a po svatém přijímání.

V závěru bohoslužby udělil Svatý otec Benedikt XVI. všem účastníkům své apoštolské požehnání. V tomto požehnání bylo zahrnuto také žehnání předmětů liturgické úcty a žehnání 40 základních kamenů sakrálních staveb – kostelů, kaplí, kláštera či komunitních center a dalších 18 předmětů (kříže, zvony, sochy, deskový obraz, prapory, 4 pamětní desky…).

Na konci liturgické slavnosti následovala promluva Svatého otce před modlitbou Anděl Páně v níž Benedikt XVI. připomněl svého předchůdce:

Milí bratři, milé sestry!

Blížíme se ke konci tohoto slavnostního obřadu a polední čas nás zve k modlitbě Anděl Páně. Jsem rád, že se ji mohu pomodlit zde, v srdci Moravy, v krajině bratrsky sjednocené s Čechami, v zemi vyznačující se po mnoha staletí křesťanskou vírou připomínající počátky odvážné mise svatých Cyrila a Metoděje.

Je tomu nyní už 20 let, kdy se Jan Pavel II. rozhodl navštívit střední a východní Evropu po pádu totalitního komunistického režimu. Chtěl začít svou pastýřskou cestu na Velehradě, v centru slavných unionistických kongresů jako předchůdců ekumenismu mezi slovanskými národy, známém v celém křesťanském světě. Kromě toho si pamatujete na jinou jeho návštěvu: v roce 1995 na Svatém Kopečku u Olomouce s nezapomenutelným setkáním s mládeží. Chtěl bych myšlenkově navázat na učení svého ctihodného předchůdce a vyzvat vás, abyste zůstali věrni svému křesťanskému povolání a evangeliu, abychom společně vytvářeli budoucnost solidarity a míru.

Morava je země bohatá na mariánská poutní místa, která zástupy věřících navštěvují během celého roku. V tomto okamžiku se chci v myšlenkách odebrat na pouť na zalesněný vrch Hostýn, kde uctíváte Madonu jako svou ochrankyni. Panna Maria ať udržuje bdělou víru vás všech, víru živenou také četnými lidovými tradicemi s kořeny v minulosti, tradicemi, které se však vy správně snažíte uchovat, aby nezaniklo vroucí rodinné soužití v obcích a městech. Občas s jistou nostalgií zjistíme, že rytmus moderního života má snahu setřít některé stopy minulosti bohaté na víru. Je důležité naopak neztratit ze zřetele ideál, který vyjadřovaly tradiční zvyky, a především by mělo být udržováno duchovní dědictví vašich předků, aby bylo nejen zachováno, ale aby i odpovídalo potřebám dnešní doby. V tom vám pomáhej Panna Maria, do jejíž ochrany znovu svěřuji vaši církev a celý český národ.

Ve 12.45 odletěl Svatý otec zpět do Prahy a pro poutníky na tuřanském letišti pokračoval program až do 16.00. Setkání v Brně komentoval také tiskový mluvčí Svatého Stolce O. Federico Lombardi: „Ten, kdo zažil dnešní mši, s více než 100 tisíci lidmi účastnícími se eucharistie, řekne si: jsme sice v sekularizované zemi, ale také v zemi, v níž je křesťanská komunita velmi živá, plná víry, plná naděje a může velmi přispět do společnosti, v níž žije."

Ekumenické setkání v pražském arcibiskupském paláci

Odpolední program návštěvy Svatého otce měl dvě části. Nejprve to bylo setkání se členy Ekumenické rady církví a se zástupci židovské obce v arcibiskupském paláci v Praze. Benedikta XVI. oslovil nejprve předseda ekumenické rady církví dr. Pavel Černý z církve bratrské:

„Jsme vděčni, že z iniciativy mnoha odborníků – teologů a historiků a pod záštitou Vašeho předchůdce – papeže Jana Pavla II. došlo k historickému symposiu v Římě, které nám pomohlo, abychom Jana Husa mohli společně brát jako postavu středověkého křesťana, který sjednocuje a jehož charakter a zápas o pravdu má co povědět do našich zápasů i dnes."

Na toto téma pak ve své promluvě navázal Benedikt XVI., když řekl:

Vážení páni kardinálové,
Vaše Excelence,
bratři a sestry v Kristu,

jsem vděčný všemohoucímu Bohu, že mi dal příležitost setkat se s vámi, kteří zde zastupujete různé křesťanské komunity této země. Děkuji doktoru Pavlu Černému, předsedovi Ekumenické rady církví v České republice, za milá slova, kterými mě vaším jménem přivítal.

Moji milí přátelé, Evropa stále prodělává mnoho změn. Těžko uvěřit, že uplynula jen dvě desetiletí od doby, kdy pád bývalých režimů zahájil sice nelehký, ale tvořivý přechod k politickým strukturám umožňujícím větší účast všech. Během tohoto období se křesťané spojili s ostatními lidmi dobré vůle k obnově spravedlivého politického řádu. Také dnes pokračují v hledání nových cest k vzájemnému pochopení, pokojné spolupráci a rozvoji společného dobra.

Nicméně, objevují se nové formy pokusů omezit vliv křesťanství na veřejný život – občas pod záminkou, že křesťanské učení je škodlivé pro blahobyt společnosti. Tento jev nás vybízí

Ekumenické setkání s Benediktem XVI. v arcibiskupském paláci

ke krátkému zamyšlení. Jak jsem naznačil ve své encyklice o křesťanské naději, umělé oddělování evangelia od intelektuálního a veřejného života by mělo být pobídkou ke vzájemné "sebekritice novověku" a "sebekritice novověkého křesťanství," zvlášť co se týče naděje, kterou každý z nich nabízí lidstvu (srov. Spe salvi, 22). Můžeme se ptát sami sebe: co může evangelium říci České republice, a samozřejmě také celé Evropě, v dnešní době, jež se vyznačuje tolika pohledy na svět?

Křesťanství má mnoho co nabídnout v praktické i etické oblasti, protože evangelium nikdy nepřestává inspirovat muže a ženy, aby se zapojili do služby bratřím a sestrám. Málokdo by o tom pochyboval. Avšak ti, kdo mají pohled upřený na Ježíše z Nazareta a hledí na Něj očima víry, vědí, že Bůh nabízí hlubší skutečnost, která je přesto neoddělitelná od "ekonomie" lásky činné v tomto světě (srov. Caritas in veritate, 2): nabízí spásu.

Ten pojem má sice mnoho vedlejších významů, vyjadřuje však něco základního a univerzálního o lidské touze po štěstí a dokonalosti. Naznačuje vroucí tužbu po smíření a společenství, jež samovolně vyvěrá z hlouby lidského ducha. Je to ústřední pravda evangelia a cíl, k němuž míří veškerá evangelizační a pastorační péče. Je to kritérium, k němuž křesťané neustále soustřeďují svůj zájem, když se snaží uzdravit rány minulých rozdělení. Za tímto účelem – jak zmínil Dr. Černý – Svatý stolec s potěšením v roce 1999 hostil mezinárodní sympozium o Janu Husovi, aby usnadnil debatu o složitých a neklidných náboženských dějinách v této zemi a obecněji v Evropě (srov. Papež Jan Pavel II, Promluva k mezinárodnímu sympoziu o Janu Husovi, 1999). Modlím se, aby podobné ekumenické iniciativy přinesly plody nejen ve snaze o jednotu křesťanů, ale i k prospěchu celé evropské společnosti.

Čerpáme důvěru z vědomí, že poselství církve o spáse v Ježíši Kristu je vždy starobylé a vždy nové, prosycené moudrostí minulosti a překypující nadějí pro budoucnost. Když Evropa naslouchá dějinám křesťanství, naslouchá svým vlastním dějinám. Její představy spravedlnosti, svobody a sociální zodpovědnosti, stejně jako její kulturní a právní instituce ustanovené, aby uchovávaly tyto pojmy a předávaly je budoucím generacím, jsou formovány křesťanským dědictvím. Vskutku, její paměť minulosti živí její úsilí o budoucnost.

To je důvod, proč křesťané čerpají z příkladů takových postav jako jsou svatý Vojtěch a svatá Anežka Česká. Jejich odhodlání šířit evangelium bylo podloženo přesvědčením, že křesťané by se neměli krčit ze strachu před světem, ale spíše se odvážně podělit o poklady pravdy, které jim byly svěřeny. Podobně i dnes musí mít křesťané odvahu otevřít se přítomné realitě, ocenit vše, co je ve společnosti dobré, a povzbuzovat muže i ženy k zásadnímu obrácení, které vyplývá ze setkání s Kristem a ústí do nového života v milosti.

Z tohoto pohledu jasněji chápeme, proč křesťané musejí se všemi připomínat Evropě její kořeny. Není to proto, že by ony kořeny již dávno uschly. Naopak! Je to proto, že stále – sice jemně, ale úspěšně – dodávají kontinentu duchovní a morální výživu, jež mu umožňuje vést smysluplný dialog s lidmi jiných kultur a náboženství. Právě proto, že evangelium není ideologií, nesnaží se uzavřít vyvíjející se společensko-politické skutečnosti do strnulých schémat. Spíše přesahuje proměnlivosti tohoto světa a vrhá nové světlo na důstojnost lidské osoby v každé době. Milí přátelé, prosme Pána, aby nám vložil do duše odvahu dělit se o nadčasové pravdy vedoucí ke spáse, které formovaly a budou dál formovat společenský a kulturní pokrok tohoto kontinentu.

Spása získaná Ježíšovým utrpením, smrtí, vzkříšením a nanebevstoupením nás, kdo v něho věříme, nejen proměňuje, ale nutí nás sdílet tuto Dobrou zprávu s ostatními. Kéž dary Ducha svatého, dary poznání, moudrosti a rozumu (srov. Iz 11,1-2; Ex 35,31) osvítí naši schopnost porozumět pravdě, které nás Ježíš učí, tak abychom neúnavně usilovali o jednotu, po níž touží pro všechny své děti znovuzrozené ve křtu a pro celý lidský rod.

S těmito myšlenkami a s bratrskou láskou k vám a k členům jednotlivých vašich komunit, vám vyjadřuji své hluboké díky a svěřuji vás všemohoucímu Bohu, který je naší pevnou tvrzí, naším nedobytným hradem a naším vysvoboditelem (Žl 144,2). Amen.

Setkání Benedikta XVI. s akademickou obcí

Z arcibiskupského paláce se Benedikt XVI. odebral znovu do prostor Pražského hradu, kde se tentokrát konalo setkání s akademickou obcí České republiky. Student Jaroslav Lorman ve svém německém pozdravu ke Svatému otci poukázal na příznačnost a vhodnost setkání akademického světa právě ve Vladislavském sále Pražského hradu:

„Jeho stavitelé jej spojili s prostorem kaple Všech svatých a přímou chodbou také s katedrálou svatého Víta, Václava a

Vojtěcha, tedy s místy, na kterých se každé vzepětí lidské moci a lidského poznání setkává s tichou a proměňující hloubkou Kristova tajemství, v jehož pažích rozpjatých na kříži lze číst pozvání k odvážné otevřenosti."

Po tomto zástupci z řad studentů vystoupil rektor Univerzity Karlovy prof. Václav Hampl. Ten svou anglickou promluvu zakončil, s odkazem na dřívější návštěvu kard. Ratzingera z roku 1992, slovy:

„Vítali jsme Vás tehdy nejenom jako kardinála, katolické církve a významného církevního hodnostáře, ale jako proslulého, pronikavého a klidného muže nauky a intelektuála. A dnes se na vaše slova s velkým očekáváním a nadějí znovu těšíme." Řekl rektor Univerzity Karlovy prof. Hampl.

Po vystoupení pěveckého sboru UK se ujal slova Benedikt XVI., který řekl:

Vážený pane prezidente,
vážení páni kardinálové,
vážení páni rektoři a profesoři,
milí studenti a přátelé,

naše setkání mi dnes večer nabízí milou příležitost vyjádřit svou úctu k nepostradatelné úloze, jakou hrají ve společnosti university a vysokoškolské instituce. Děkuji studentovi, který mě vaším jménem laskavě přivítal, členům universitního sboru za jejich krásný výkon, a Jeho Magnificenci rektoru Karlovy university, profesoru Václavu Hamplovi, za jeho pozornou prezentaci. Akademická obec, jež svou službou podporuje a přispívá ke kulturním a duchovním hodnotám společnosti, obohacuje intelektuální dědictví národa a upevňuje základy jeho budoucího rozvoje. Veliké změny, jež proběhly v české společnosti před dvaceti lety, byly urychleny v neposlední řadě reformním hnutím, které vzešlo z universitního prostředí a studentských kruhů. Ono pátrání po svobodě stále vede práci učenců, jejichž služba (diakonia) pravdě je nepostradatelná pro blaho každého národa.

Obracím se k vám jako ten, který byl profesorem, jemuž leželo na srdci jak právo na akademickou svobodu tak i odpovědnost za správné používání rozumu, a teď je papežem, a jako takový je ve svém pastýřském úřadu uznáván jako hlas etického uvažování lidstva. Ačkoli někteří namítají, že otázky náboženství, víry a etiky nemají místo ve světě kolektivního myšlení, takový názor není vůbec samozřejmý. Svoboda, která je předpokladem pro používání rozumu – ať je to na universitě nebo v církvi – má svůj smysl: je určená k hledání pravdy a jako taková je principem křesťanství, které ve skutečnosti vedlo ke vzniku universit. Vždyť lidská touha po poznání pobízí každou generaci, aby rozšiřovala systém poznání a pila z pramenů víry. Bylo to právě bohaté dědictví klasické moudrosti přizpůsobené a vložené do služby evangelia, co první křesťanští misionáři přinesli těmto zemím a položili za základ duchovní a kulturní jednoty trvající dodnes. Ve stejném duchu byl můj předchůdce papež Klement VI. veden k založení slavné Karlovy university v roce 1347, která i nadále významnou mírou přispívá k širším evropským akademickým, náboženským a kulturním kruhům.

Autonomie, jež je vlastní universitě i jakékoli vzdělávací instituci, má svůj smysl v odpovědnosti vůči autoritě pravdy. Auto-

Papež Benedikt XVI. se na setkání s akademickou obcí ve Vladislavském sále zapisuje do pamětní knihy

nomie však může být mnoha způsoby ohrožena. Velká forma tivní tradice, otevřená transcendentní skutečnosti, která stojí základech evropských universit, byla v této i v jiných zemíc systematicky ničena reduktivní materialistickou ideologi potlačováním náboženství a umlčováním lidského ducha. V roce 1989 byl však svět svědkem dramatických událostí svržen neúspěšné totalitní ideologie a vítězství lidského ducha. Touh po svobodě a pravdě je nezcizitelnou součástí naší společn lidské povahy. Nikdy nemůže být odstraněna. Dějiny potvrzuji že bývá popírána na vlastní nebezpečí lidstva. Na tuto touhu s snaží odpovědět náboženská víra, různá umění, filosofie, teo logie a jiné vědní obory, každý svou vlastní metodou, a to jal ukázněnou reflexí, tak zdravou praxí.

Vážení rektoři a profesoři, poslání university, na němž s podílíte, má vedle bádání ještě další podstatný aspekt, a sicr zodpovědnost za formování myslí a srdcí dnešních mladýcl lidí. Tato důležitá povinnost samozřejmě není nová. Od časi Platonových vzdělávání není pouhým hromaděním vědomost nebo dovedností, ale je chápáno jako paideia, lidská formace v bohatství intelektuální tradice směřující k ctnostnému životu Když rozkvět velkých universit po celé Evropě ve středověku mířil směle k ideálu syntézy veškerého vědění, bylo to vždy ve službě pravého lidství (humanita), dokonalosti jednotlivce uvnitř dobře uspořádané společnosti. A také dnes: jakmile s mladý člověk uvědomí plnost a jednotu pravdy, objeví s radostí že otázka toho, co může vědět, otevírá obrovské dobrodružstv toho, čím by měl být a co by měl dělat.

Je třeba znovu objevit myšlenku uceleného vzdělání založeného na souladu poznání zakotveného v pravdě. Pomůže nám to postavit se v současné společnosti tolik evidentní tendenci tříštit poznání. Mohutný rozvoj v informační a technologické oblasti s sebou nese pokušení oddělit rozum od hledání pravdy. Rozum, je-li však zbaven základní lidské orientace k pravdě, začíná ztrácet směr; chřadne, a to buď pod záminkou skromnosti, uspokojený s tím, co je pouze částečné nebo provizorní, a nebo pod záminkou jistoty, s níž trvají na kapitulaci před požadavky pravdy ti, kdo přisuzují stejnou hodnotu bez rozdílu

prakticky všemu. Z toho vyplývající relativismus působí beznadějnou kamufláž, za níž se může skrývat nová hrozba autonomie akademických institucí. Zatímco doba vměšování politického totalitářství pominula, nejsme často svědky toho, jak jsou používání rozumu a akademické bádání po celém světě – více či méně jemně – nuceny sklonit se pod tlakem ideologických zájmových skupin a podřídit se vábení krátkodobých prospěchářských nebo pragmatických cílů? Co se stane, bude-li naše kultura stavět pouze na módních argumentech, s malým odkazem na skutečnou historickou intelektuální tradici, nebo na názorech, které jsou nejhlučněji prosazovány a nejvíce sponzorovány? Co se stane, oddělí-li se naše kultura od svých životodárných kořenů v úzkosti, aby si zachovala radikální sekularismus? Naše společnosti se nestanou rozumnějšími ani tolerantnějšími ani přizpůsobivějšími, ale spíše křehčími a uzavřenějšími a se stále větší námahou budou rozlišovat, co je pravdivé, vznešené a dobré.

Milí přátelé, chtěl bych vás povzbudit, abyste do všeho, co děláte, vložili ideály a velkorysost mladých lidí, a to nejen do studijních programů, které vám pomáhají vyniknout, ale také do zkušenosti sdílených ideálů a vzájemné podpory ve velkém díle vzdělání. Dovednosti analýzy a schopnosti tvořit hypotézu, spolu s obezřetným uměním rozlišovat, poskytují účinnou protilátku proti postojům sebestřednosti, lhostejnosti a odcizení, s nimiž se někdy setkáváme v naší úspěšné společnosti a jež mohou ovlivnit zvlášť mladé lidi. V této souvislosti výsostně humanistického pohledu na poslání university bych rád krátce zmínil překonání rozporu mezi vědou a náboženstvím, což bylo ústředním zájmem mého předchůdce papeže Jana Pavla II. Jak víte, tento papež propagoval plnější pochopení vztahu víry a rozumu jako dvou křídel, díky kterým se lidský duch pozvedá ke kontemplaci pravdy (srov. Fides et ratio, Úvod). Víra i rozum se vzájemně podporují a každý z nich má svůj vlastní prostor působení (srov. tamtéž, 17), a přesto někteří by je chtěli stále od sebe oddělovat. Zastánci tohoto pozitivistického vyloučení Boha z univerzálnosti rozumu nejen že popírají nejhlubší přesvědčení věřících, ale také mařÍ skutečný dialog kultur, který sami požadují. Rozum, který je hluchý ke všemu Božímu a vyhošťuje náboženství do říše subkultury, je neschopný vstoupit do dialogu kultur, jenž náš svět tak naléhavě potřebuje. Nakonec, „věrnost člověku vyžaduje věrnost pravdě, jež jediná je zárukou svobody" (Caritas in veritate, 9). Tato důvěra v lidskou schopnost hledat pravdu, objevovat pravdu a žít z pravdy vedla k zakládání velkých evropských universit. To musíme dnes znovu zdůrazňovat, abychom povzbudili intelektuální síly nezbytné pro rozvoj budoucnosti skutečného lidského rozkvětu, budoucnosti vpravdě hodné člověka.

Milí přátelé, po těchto úvahách vám přeji vše dobré pro vaši náročnou práci. Modlím se, aby ji vždy inspirovala a vedla opravdová lidská moudrost, jež upřímně hledá pravdu, která nás osvobodí (srov. Jan 8,28). Vám i vašim rodinám vyprošuji Boží požehnání, radost a pokoj.

Setkáním Svatého otce s akademickou obcí ve Vladislavském sále na Pražském hradě, kterého se zúčastnilo na 800 zástupců akademického světa, skončil papežův nedělní program.

Benedikt XVI. ve Staré Boleslavi

Svatý otec v bazilice sv. Václava uctil ostatky tohoto hlavního patrona České země

Papežova návštěva České republiky vyvrcholila v pondělí 28.září 2009 v den umučení sv. Václava, ochránce českého národa, ve Staré Boleslavi. Benedikt XVI. se nejprve zastavil v bazilice sv. Václava, kde se modlil na místě smrti svatého knížete a uctil jeho ostatky. Zde se také papež setkal s dvaceti nemohoucími kněžími z místního kněžského domova důchodců.

Od baziliky pak odjel papamobilem na nedalekou Proboštskou louku, kde jej očekávalo 50 tisíc poutníků, z toho asi 15 tisíc mladých. Mši svatou slavili spolu s Kristovým náměstkem, všichni naši biskupové a dále kardinálové Tomáš Špidlík, Josip Bozanic, Stanislav Dziwisz, biskupové ze Slovenska, Polska, Rakouska a 600 kněží. Ministrantů bylo 1600. Vzácného hosta tam na začátku bohoslužby pozdravil pražský arcibiskup, kardinál Miloslav Vlk:

„Svatý Václav, před jehož úctyhodnou relikvií jste se sklonil krátce před začátkem této bohoslužby v jemu zasvěcené bazilice, reprezentuje národní křesťanskou tradici v našich dějinách, nazývanou „svatováclavskou tradicí". Orlice svatého Václava, kterou jsme zvolili jako logo Vaší návštěvy, je historickým znakem našeho státu a svatováclavský hymnus, který budeme v závěru slavnosti zpívat, byl až do 19. století naší národní hymnou. Skutečnost, že přicházíte s námi a s celým národem oslavit tento den, chápeme jako projev úcty k duchovnímu odkazu našich dějin."

Celá bohoslužba ve Staré Boleslavi se nesla ve znamení mládeže. Latinská liturgie byla provázena českými zpěvy, kde se střídaly dva sbory – schola a rytmická skupina. Zpívalo se české ordinárium Petra Ebena. Responsoriální žalm zazněl v neobvyklé rokové podobě. Čtení přečetli zástupci mládeže Michal Kašpar a Jana Sochorová, evangelium jáhen Vladimír Hudousek z Prahy. Přímluvy přednášeli zástupci vybraní ze všech osmi českých a moravských diecézí a podobně osm mladých z těchto diecézí přineslo dary v obětním průvodu.

Benedikt XVI. začal svou homilii opět českým pozdravem a pokračoval italsky:

Páni kardinálové,
ctihodní bratři v biskupské a kněžské službě,
drazí bratři a sestry,
milí mladí přátelé,

s velikou radostí se s vámi setkávám dnes ráno, kdy se chýlí ke konci má apoštolská cesta v milované České republice. Všechny srdečně zdravím, především pana kardinála arcibiskupa, jemuž jsem vděčný za slova, která mi přednesl vaším jménem na začátku této eucharistické slavnosti. Svůj pozdrav adresuji i dalším kardinálům, biskupům, kněžím a zasvěceným osobám, představitelům laických hnutí a sdružení, a obzvláště mládeži. Vítám pana prezidenta republiky, jemuž srdečně blahopřeji k jeho jmeninám; blahopřání posílám všem, kdo nosí jméno Václav, a celému českému lidu v den jeho státního svátku.

Dnes ráno nás u oltáře sjednocuje slavná vzpomínka na mučedníka svatého Václava, jehož relikvie jsem před mší svatou uctil v bazilice jemu zasvěcené. Svou krví skropil vaši zem. Jeho orlice, kterou jste vybrali jako znak mé návštěvy zde – před chvílí to připomněl váš kardinál arcibiskup – je historickým symbolem vznešeného českého národa. Tento veliký světec, kterého rádi nazýváte „věčným" knížetem Čechů, nás zve, abychom vytrvale a věrně následovali Krista, vybízí nás, abychom byli svatí. On sám je vzorem svatosti pro všechny, obzvláště pro ty, kteří řídí osudy společnosti a národa. Avšak ptáme se: je svatost v dnešní době ještě aktuální? Anebo je to spíše něco, co je málo přitažlivé a nedůležité? Nehledají se dnes více úspěch a lidská sláva? Avšak jak dlouho trvá a jakou cenu má pozemský úspěch?

Minulé století – a vaše země toho byla svědkem – vidělo padnout nemálo mocných, o nichž se zdálo, že dosáhli výšin takřka závratných. A najednou byla jejich moc pryč. Ti kdo popírají Boha, a v důsledku toho postrádají úctu k člověku, mají – zdá se – snadný život a dosahují materiálního úspěchu. Stačí však nahlédnout pod povrch a zjistíme, že tito lidé jsou nešťastní a nespokojeni. Pouze ten, kdo v srdci uchovává posvátnou „bázeň Boží", má důvěru i v člověka a dokáže věnovat svůj život vytvoření spravedlivějšího a bratrského světa. Dnes je třeba lidí „věřících" a „věrohodných", připravených rozšířit do každé oblasti společnosti ty křesťanské zásady a ideály, jimiž se inspiruje jejich jednání. To je svatost, univerzální povolání všech pokřtěných, které je vede, aby plnili své povinnosti věrně a s odvahou, aby nehleděli na vlastní sobecký zájem, ale na společné dobro, a hledali v každém okamžiku Boží vůli.

V evangeliu jsme k tomu zcela jasně slyšeli: „Neboť co prospěje – říká Ježíš – člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši?" (Mt 16,26). Pán nás tak vybízí, abychom si uvědomili, že skutečnou hodnotu lidské existence nelze měřit jen pozemskými statky a pomíjivými zájmy. Nejsou to hmotné věci, které by uspokojily nesmírnou touhu ukrytou v srdci každého člověka po nalezení smyslu vlastního života a po štěstí. Proto Ježíš neváhá navrhnout svým učedníkům „úzkou" cestu svatosti: „Kdo však svůj život pro mne ztratí, nalezne ho" (v. 25). A dnes ráno nám jasně opakuje: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě!" (v. 24). Jistě, je to tvrdá řeč a je těžké ji přijmout a uskutečnit. Svědectví světců a světic nám však dokazuje, že je to možné, svěří-li se člověk

Benedikt XVI. přijíždí v papamobilu vítán desetitisíci nadšených poutníků

Kristu a spolehne se na něj. Příklad svatých povzbuzuje každého, kdo si říká křesťan, aby byl důvěryhodný, tedy žil v souladu s principy víry, kterou vyznává. Opravdu nestačí působit zdáním dobrého a čestného člověka; je třeba jím skutečně být. A dobrý a čestný je ten, kdo nezakrývá sám sebou světlo Boží, nevynáší sebe, nýbrž nechává skrze sebe prosvítat Boha.

To je i poučení ze života svatého Václava, který měl odvahu dát přednost království nebeskému před kouzlem pozemské moci. Jeho pohled se nikdy neodloučil od Ježíše Krista, který za nás trpěl, a dal nám tak příklad, abychom šli v jeho stopách, jak píše svatý Petr v druhém čtení, které jsme před chvílí slyšeli. Jako Pánův poslušný učedník, mladý kníže Václav zůstal věrný učení evangelia, jež mu vštípila jeho svatá babička, mučednice Ludmila. Proto ještě předtím, než se pustil do budování pokojného soužití ve své vlasti a se sousedními zeměmi, postaral se, aby upevnil křesťanskou víru. Proto povolával kněze a stavěl kostely. V první staroslověnské „legendě" čteme, že „přisluhoval služebníkům Božím, mnohé kostely zdobil zlatem" a že „všem chudým prokazoval dobrodiní, nahé odíval, lačné krmil, pocestné přijímal podle slov evangelia, vdovám nedal ukřivdit, všechny lidi, chudé i bohaté miloval". Od Pána se naučil být „milosrdný a milostivý" (resp. žalm) a prodchnut duchem evangelia dokázal odpustit i bratru, který usiloval o jeho život. Právem ho proto vzýváte jako „dědice" svého národa a ve vám dobře známé písni jej prosíte, aby mu nedal zahynout.

Václav zemřel jako mučedník pro Krista. Je zajímavé si povšimnout, že Boleslav se sice bratrovraždou zmocnil pražského knížecího stolce, avšak koruna, kterou si pak vkládali na hlavu jeho následníci, nenesla Boleslavovo jméno. Nese naopak jméno svatého Václava, na svědectví, že „trůn krále, který soudí chudáky spravedlivě, bude stát navěky" (srov. dnešní liturgie hodin). To lze hodnotit jako zázračný zásah Boha, který neopouští své věrné: „Nevinný poražený zvítězil nad krutým nepřítelem stejně jako Kristus na kříži" (srov. Legenda o svatém Václavu), a krev mučedníka nevolala po nenávisti a pomstě, ale po odpuštění a míru.

Drazí bratři a sestry, poděkujme společně v této Eucharistii Pánu, že vaší vlasti a církvi dal tohoto svatého panovníka. Zá-

roveň se modleme, abychom jako on i my rozhodným krokem putovali ke svatosti. Je to samozřejmě těžké, neboť víra je stále vystavována mnoha zkouškám; když se však necháme přitahovat Bohem, který je Pravda, bude náš krok pevný, protože poznáme sílu jeho lásky. Kéž tuto milost získáme na přímluvu svatého Václava a dalších svatých ochránců českých zemí. Ať nás ochraňuje a vždy nám pomáhá Panna Maria, Královna míru a Matka lásky. Amen!

Závěr mše svaté patřil zcela mladým lidem, za něž nejprve k papeži promluvil Vladislav Janouškovec:

„Svatý otče, chtěl bych Vás pozdravit za všechnu mládež České republiky. Děkujeme Vám, že jste si během této návštěvy udělal čas na setkání s námi a máme z toho upřímnou radost. Rozumíte mladým lidem a my s důvěrou naslouchámе Vašim slovům povzbuzení."

Mladí lidé darovali Svatému otci dva dary. Prvním z nich byla fotokniha ze života mladých křesťanů v České republice. Jsou v ní shromážděny fotografie z diecézí, hnutí, komunit a řádů a také z velkých celostátních setkání mládeže, které pořádá Sekce pro mládež České biskupské konference. Druhý dar byl spojen s myšlenkou konkrétního projevu křesťanské lásky a solidarity. Byl jím totiž peněžní šek "Pro Afriku".

Jde o navázání na sbírky, které mladí lidé v posledních letech pořádali (ve Žďáru nad Sázavou v roce 2002 pro postižené povodněmi, při benefičním koncertu v Táboře v roce 2007 sbírka "Pro Haiti" a při setkání ActIv8 na Velehradě v roce 2008 sbírka "Pro Ukrajinu"). Celková suma činila 289.922 Kč.

Benedikt XVI. se obrátil k mladým lidem poselstvím opět uvedeným v češtině:

Milí mladí přátelé!

Na konci této slavnosti se obracím přímo na vás a především vás upřímně zdravím. Přišli jste sem v hojném počtu z celé republiky i ze sousedních zemí; utábořili jste se zde včera večer a přenocovali jste ve stanech, a to pro vás bylo společnou zkušeností víry a bratrství. Díky za tuto vaši přítomnost; cítím z ní nadšení a velkorysost, které jsou vlastní mládí. S vámi se i papež cítí mladý! Rád bych ještě poděkoval vašemu zástupci za laskavá slova.

Milí přátelé, je jasné, že v každém mladém člověku je touha po štěstí, občas spojená s jakýmsi neklidem; touha, kterou však často dnešní konzumní společnost využívá špatným a odcizujícím způsobem. Je třeba brát vážně toto usilovné hledání štěstí. Vyžaduje si skutečnou a vyčerpávající odpověď. Ve vašem věku se totiž činí první velká rozhodnutí, schopná nasměrovat život k dobru nebo ke zlu. Bohužel je nemálo vašich vrstevníků, kteří se nechají uchvátit klamnými vidinami umělých rájů, aby se pak ocitli ve smutné osamělosti. Je ale naopak i mnoho chlapců a dívek, kteří chtějí proměnit, jak řekl váš zástupce, nauku v činy, aby svému životu dali plný smysl. Chci vám všem nabídnout zkušenost svatého Augustina, který řekl, že srdce každé osoby je neklidné, dokud nenajde to, co skutečně hledá. On objevil, že pouze Ježíš Kristus je uspokojivou odpovědí na touhu jeho a každého člověka po šťastném, smysluplném a hodnotném životě (srov. Vyznání I, 1,1).

Podobně jako u Augustina, přichází Pán vstříc každému z vás. Klepe na dveře vaší svobody a prosí, abyste ho přijali jako přítele. Chce vás učinit šťastnými, naplnit vás lidskostí a důstojností. Křesťanská víra znamená setkání s Kristem, živou Osobou, která dává životu nový rozměr, a tím rozhodující směr. A když se srdce mladého člověka otevře Božím plánům, není už nikterak namáhavé rozpoznat a následovat jeho hlas. Pán skutečně každého volá jménem a každému chce svěřit zvláštní poslání v církvi a ve společnosti. Milí mladí přátelé, buďte si vědomi, že křest z vás udělal Boží děti a údy jeho těla, to jest církve. Ježíš vás neustále zve, abyste byli jeho učedníky a svědky. Mnoho z vás volá k manželství a příprava na tuto svátost znamená skutečné putování za povoláním. Zkoumejte tedy vážně Boží volání, abyste založili křesťanskou rodinu, a vaše mládí ať je obdobím, kdy budete zodpovědně formovat svou budoucnost. Společnost potřebuje křesťanské rodiny, svaté rodiny!

Svatý otec Benedikt XVI. promlouvá k mladým

Pokud vás Pán volá, abyste jej následovali ve služebném kněžství nebo v zasvěceném životě, nezdráhejte se odpovědět na jeho pozvání. Obzvláště v tomto Roce kněží se obracím na vás, mladé: buďte pozorní a otevření Ježíšovu volání nabídnout život do služeb Bohu a jeho lidu. Církev i v této zemi potřebuje mnoho svatých kněží a osob zcela zasvěcených službě Kristu, Naději světa.

Naděje! Toto slovo, k němuž se často vracím, se dobře snoubí s mládím. Vy, milí mladí přátelé, jste nadějí církve! Ona očekává, že se stanete posly naděje, jak tomu bylo loni v Austrálii na Světovém dnu mládeže, velkém projevu víry mladých, který jsem mohl osobně prožít a kterého se zúčastnili i někteří z vás. Mnohem víc vás bude moci přijet do Madridu v srpnu 2011. Už nyní vás zvu na toto velké setkání mladých s Kristem v církvi.

Milí přátelé, znovu vám děkuji za vaši přítomnost a děkuji za váš dar: za knihu s fotografiemi, které vyprávějí o životě mládeže ve vašich diecézích. Rovněž děkuji za znamení vaší solidarity s mládeží v Africe, které jste mi doručili. Papež vás žádá, abyste svou víru žili s radostí a nadšením; abyste rostli v jednotě mezi sebou a s Kristem; abyste se modlili a byli vytrvalí v přijímání svátostí, zvláště Eucharistie a svátosti smíření; abyste pečovali o svou křesťanskou formaci a byli poslušní nauky vašich pastýřů. Na této pouti ať vás doprovází svatý Václav svým příkladem a svou přímluvou a ať vás stále ochraňuje Panna Maria, Matka Ježíše a nás všech. Ze srdce vám žehnám!

Úplně na závěr pak Svatý otec znovu řekl česky:

„Milovaní mladí přátelé, vaše nadšení pro křesťanskou víru je znamením naděje pro církev žijící a působící v těchto zemích. Abyste dali plnější smysl svému mládí, následujte odvážně a štědře Pána Ježíše, který klepe na dveře vašeho srdce. Kristus od vás žádá, abyste jej přijali jako přítele. Nechť vám Pán žehná a naplní každý váš dobrý životní plán!"

Za zvuku svatováclavského chorálu se Svatý otec vydal z Proboštské louky ve Staré Boleslavi zpět do Prahy, kde poobědval s českými a moravskými biskupy.

Rozloučení s Benediktem XVI. na letišti v Ruzyni.

Před pátou hodinou se Svatý otec rozloučil s personálem apoštolské nunciatury, kde během své návštěvy bydlel a pak už kolona s ním a jeho doprovodem vydala na letiště Praha-Ruzyně, odkud krátce před šestou hodinou odletěl. Na letišti se konalo oficiální slavnostní rozloučení. Se Svatým otcem se přišel rozloučit prezident republiky Václav Klaus:

„Vaše pevná víra, Vaše odvaha vyjádřit názory, které nejsou politicky korektní a kterým se vždy netleská, Vaše pevná oddanost základním myšlenkám a principům, na nichž je založena naše civilizace i samo křesťanství, je nám příkladem a povzbuzením. Desítky tisíc našich občanů, jakož i lidí ze sousedních zemí měly jedinečnou příležitost Vás spatřit osobně a milióny Vás po dlouhé hodiny po celé tři dny sledovaly na televizních obrazovkách. Dovoluji si říci, a vím, že to není jen můj soukromý názor či pouze můj osobní postřeh, že Vaše návštěva byla úspěšná a že bude mít dlouhodobý efekt. Vztahy mezi Českou republikou a Vatikánem byly posíleny a s radostí konstatuji, že jsou velmi dobré. Jsem si jist, že budou dobré i v budoucnosti."

Benedikt XVI. ve své promluvě na rozloučenou pak všem poděkoval:

Pane prezidente,
páni kardinálové,
bratři v biskupské službě,
Vaše Excelence,
dámy a pánové!

Ve chvíli slavnostního rozloučení vám chci vyjádřit své poděkování za štědrou pohostinnost, které se mi dostalo během krátkého pobytu v této nádherné zemi.

Zvláště jsem vděčný Vám, pane prezidente, za Vaše slova a za čas, který jsem strávil ve Vaší rezidenci. O dnešní slavnosti svatého Václava, hlavního patrona českého národa, mi dovolte ještě jednou popřát Vám vše nejlepší k jmeninám. Protože jsou to též jmeniny biskupa Václava Malého, také jemu blahopřeji a chci mu poděkovat za všechno úsilí vynaložené na přípravu a koordinaci mé pastorační návštěvy v České republice. Jsem velmi vděčný panu kardinálu Vlkovi, arcibiskupu Graubnerovi i všem, kteří se jakkoli zasloužili o úspěšné zabezpečení průběhu našich setkání a bohoslužeb. Mé poděkování patří samozřejmě veřejným představitelům, sdělovací prostředkům i velkému počtu dobrovolníků, kteří pomáhali organizovat zástupy lidí. Děkuji i všem věřícím, kteří přispěli modlitbou, aby tato návštěva přinesla dobré ovoce pro český národ i pro zdejší církev.

Prezident Václav Klaus se loučí s papežem Benediktem XVI.

Budu uchovávat v paměti chvíle modlitby, které jsem mohl prožít společně s biskupy, kněžími a věřícími této země. S velkým dojetím jsem dnes ráno slavil Mši svatou ve Staré Boleslavi, na místě mučednictví mladého knížete Václava, kterého jsem uctil na jeho hrobě v sobotu večer v majestátní katedrále, která vévodí obzoru města Prahy. Včera, na Moravě, kde započali své apoštolské poslání svatí Cyril a Metoděj, jsem uvažoval, v modlitbě a děkování, nad počátky křesťanství na tomto území, a pochopitelně, ve všech slovanských zemích. Církev v této zemi byla opravdu požehnaná pozoruhodným zástupem misionářů a mučedníků, stejně jako světců kontemplativního života, mezi nimiž chci zvlášť připomenout svatou Anežku Českou, jejíž kanonizace, právě před dvaceti lety, předznamenala osvobození země od ateistického útlaku.

Moje včerejší setkání s představiteli jiných křesťanských společenství mne ujistilo o důležitosti ekumenického dialogu v této zemi, která tolik vytrpěla následkem náboženského rozdělení v období třicetileté války. Mnoho již bylo vykonáno pro uzdravení ran minulých staletí, a byly učiněny význačné kroky na cestě usmíření a opravdové jednoty v Kristu. Při dalším budování na těchto pevných základech má před sebou důležitý úkol akademické společenství, a to skrze nekompromisní hledání pravdy. Potěšilo mě, že jsem se včera mohl setkat s představiteli vysokých škol této země a vyjádřit uznání vznešenému poslání, kterému zasvětili svůj život.

Mimořádně potěšujícím pak bylo setkání s mládeží, kterou jsem mohl povzbudit, aby navázala na nejlepší historické tradice tohoto národa, zvláště na jeho křesťanské dědictví. Podle výroku, který bývá připisován Franzi Kafkovi: „Kdo si zachová schopnost vidět krásu, nikdy nezestárne." (Gustav Janouch, Rozhovory s Kafkou). Jestliže naše oči zůstanou otevřené pro krásu Božího stvoření, a naše mysl pro krásu jeho pravdy, můžeme opravdu doufat, že zůstaneme mladí a že budeme budovat svět, který odráží něco z oné božské krásy, a tím inspiruje i budoucí generace, aby jednaly podobně.

Pane prezidente, drazí přátelé, ještě jednou vyslovuji své poděkování a slibuji, že na všechny budu pamatovat ve svých modlitbách a že vás budu nosit ve svém srdci. Bůh žehnej České Republice!

Česky pak Svatý otec promluvu zakončil:

At' Pražské Jezulátko je i nadále vaší inspirací a vede všechny rodiny vašeho národa. Kéž vám všem Bůh žehná!

Zpracováno podle Rádia Vatikán a zpráv České biskupské konference

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky"

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vděčná vzpomínka

Nyní trvají víra, naděje a láska, tyto tři;
ale největší z nich je láska

(1 Kor 13, 13)

Před devíti léty 8.září 2000 ve věku 78 let byl po dlouhé těžké nemoci povolán na věčnost náš milovaný manžel, starostlivý tatínek a dědeček, pan

Ing. Jan Vacek

Narodil se v Chicagu v České Kalifornii 17.listopadu 1921. Byl hrdý na svůj český původ, dobře a rád mluvil česky. V r. 1943 se oženil s Adelou Sládkovou, s níž prožil 57 let šťastného manželství. Pracoval jako návrhový inženýr u firem, které stavěly budovy, mosty apod. po celé Americe. 50 let bydlel v Berwynu, kde se svou manželkou Adelou vychoval syna a dceru. V r. 1985 prožil bolestnou ztrátu drahého syna Prof. Dr. Johna Vacka, který předčasně odešel na věčnost. Vážil si velice vzdělání, měl rád literaturu a byl dobrým znalcem hudby. Radoval se z vysokého vzdělání svých dětí a vnoučat. Jeho tělo odpočívá v mauzoleu hřbitova Woodlawn.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě. Ať odpočívá v pokoji a světlo věčné ať mu svítí.

Adela Vacková, manželka
Dr. Margaret Trybus, dcera s manželem Dr. Dennis
Gretchen, MVDr.Fritz a John, vnoučata

Marie E. Kral

December 23, 1915 - September 14, 2008

It has been a whole year since you left this life.
Married to my father Charles for 52 years,
and widowed for twenty,
You were a faithful and patient wife.
You gave me life and I was your only child
Your love for me, unconditional, even though
In my teen years I was a little wild.
Married almost nine years, and told a mother you would never be,
You said your happiest day was the one
When you gave birth to me.
I promised to take care of you till your life came to its end.
You were my mother and also my closest friend

Love, daughter Marianne, grandchildren Frank (Julie) Manas and Karen (Dr. Siddharth) Bass, great-grandchildren Matthew Manas and Sasha and Milan Bass and Marie Plankova, sister of your late son-in-law Frank A. Manas and her family in the Czech Republic

Bolestná vzpomínka

S hlubokou bolestí si dne 21.října připomínáme čtvrté výročí, kdy byl Pánem života a smrti povolán na věčnost náš milovaný manžel, tatínek a bratr, pan

John Kadlček

Narodil se 2.listopadu 1939 v Dolním Němčí na Moravě.
Do USA přišel v roce 1969.
Pochován je na hřbitově Panny Marie Královny nebe.

Vzpomínkovou mši svatou za něho budeme obětovat v sobotu 24.října v 6.30 večer v kostele České misie, 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60804

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě s námi.

Manželka Zdenka
syn John a dcera Denise
bratr Josef s rodinou v Dolním Němčí
a ostatní příbuzní v Americe a na Moravě

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago

zahajuje svou podzimní činnost

v úterý 13.října 2009 v 7 hodin večer
ve společenské místnosti České Misie
9415 Rochester Ave, Brookfield, IL 60513

Námět večera:

ČLOVĚK A STROM

Paměť stromů

Filmové ukázky z populárního televizního seriálu o významných stromech České republiky v podání herce a televizního vypravěče Luďka Munzara v nádherné dramaturgii podložené kouzelnou hudbou.

Přijďte se na chviličku zastavit v denním shonu a zamyslet se jak k nám mluví příroda a jak porozumět řeči stromů.

Těšíme se na Vaši hojnou návštěvu v úterý 13.října.

Dobrovolný dar $ 3 .00

Věra Rokničová jednatelka SVU Chicago

Něžná vzpomínka

Na svátek Všech svatých 1.listopadu letošního roku tomu bude již dvacet čtyři roků co byl nenadále odvolán z tohoto světa můj milovaný syn

John "Jack" Vacek

PROFESOR A HISTORIK

Profesor Vacek graduoval jako člen PHI BETA KAPPA z NORTHWESTERN UNIVERSITY a byl Woodrow Wilson Fellow a Fullbright Scholar v Indii. Dosáhl též diplomů na Columbia University v New Yorku, Loyola University v Chicagu, na Goethově Institutu v Německu a Russian Institutu (Indiana University) a na Karlově Universitě v Praze. Vyučoval na několika universitách po celém světě. Ovládal sedm cizích jazyků.
Ač mu bylo teprve 38 let, svými rozsáhlými znalostmi, živým a láskyplným zájmem o každého studenta a posluchače jeho učitelský talent a výchovný vliv vyoral v jejich myslích úrodnou kulturní brázdu. Jeho české rodinné dědictví vykvetlo v jeho srdci v hluboký cit pro vlast jeho předků.

Mše svatá za našeho v Pánu zesnulého Jacka bude obětována v kostele České Misie v Brookfieldu v sobotu 31.října 2009 v 6.30 hod. večer

Děkujeme všem, kdo si v modlitbě na něho vzpomenou s námi.

ADELE VACEK, maminka
Dr. MARGARET VACEK TRYBUS, sestra
s rodinou

Czech & Slovak Dinner Party

Sunday, November 1, 2009
at Sokol Detroit ...Dearborn, Michigan

Depart 9:00 AM - Lakefront Bus Depot - W. 130th & Brookpark

Dinners 12-4 pm
Musical Heritage Program 2:00 pm
Dancing 4-8:00 pm to Joe Tomes Brass Band
Sale of Czech cut glass, ceramics, jewelry, ornaments dumplings, books, koleche

COST: $51.00 per person ...this includes:
Luxury Bus Ride, Refreshments on Bus, Admission to Dinner Party which includes Pork, Dumplings, Sauerkraut Dinner, Dessert, all the beer, wine and pop you can drink, Musical Heritage Program, Dancing to the Joe Tomes Brass Band.

Reservations: Joe Kocab 216-883-4760
Howie Wise 216-642-1429
Georgia Jencik 440-888-1223

Checks payable to Sokol Greater Cleveland

Voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:
www.whkwradio.com (Eastern time)

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.
a na Internetu www.wcev1450.com
a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

CZECH HOLIDAY FAIRE

Start off the Holiday Season with the sights and sounds of the Czech Republic, *the Heart of Europe*

Presented by the Moravian Cultural Society

Saturday, November 14th, *Doors Open at* 6:00 pm

The Hinsdale Community House, 415 West 8th Street, Hinsdale, IL

on Madison Street at Eighth Street - Just One Block North of 55th Street

Donation $5.00 / person

- **European Marketplace**
- **Czech Beer Garden**
- **Moravian Wine Cellar**
- **Pastry & Coffee Shop**
- **Old World Café**

Featuring music by:

Trio Šohaji

from the Czech Republic

plus

Folk Dancing Performances

in traditional costumes

Continuous live Entertainment throughout the evening!

Celebrating 45 Years

Moravian Cultural Society - P.O. Box 988 - Westmont, IL 60559

Website: www.moraviancultural society.org *Email:* moraviancultural society@yahoo.com

On všechno napravil

Claudia Kollová je jednou z nejznámějších italských hereček. Patří mezi ty, kteří jako marnotratný syn zakusili lásku milosrdného Otce zcela nezaslouženě a v neočekávané době, když se ocitli v tmě a v nouzi. „Zažila jsem lásku nebeského Otce, jeho něžnost. Celý můj život nebude stačit na to, abych mu za to dostatečně poděkovala," svědčí dnes Claudia na veřejnosti. Nechejme vyprávět ji samotnou.

Hned po narození mě moje na smrt nemocná matka zasvětila Panně Marii a odevzdala do péče mé slepé babičce. Moje babička dělala pro mě všechno, co udělá každá matka. Byla jsem s ní spojena šňůrkou uvázanou v zápěstí a ona sledovala každý můj pohyb. Jí vděčím za to, že jsem již tehdy prožívala, co to znamená žít v Boží přítomnosti. Protože byla sama postižená a odkázána na pomoc, při všem prosila Pána, aby byl při ní a pomáhal jí.

Tato zkušenost ve mně zůstala hluboce vrytá a stala se mojí záchranou tehdy, když jsem byla hodně vzdálená od Boha a nemohla jsem počítat s lidskou pomocí.

Milovala jsem chvíle, kdy jsem stařence popisovala, co jsem viděla ve filmech, ze kterých slyšela jen zvuky.

Její zářící tvář ve mně již v pěti letech vyvolala touhu stát se herečkou, abych se tím způsobem dělila o své zážitky s jinými lidmi. Po biřmování - jako mnoho mladých lidí - jsem se vzdálila od víry a církve a chtěla jsem žít svůj vlastní život. Proti vůli rodičů jsem opustila domov a hledala úspěch na jevišti.

Můj sen se stal skutečností

Po skončení herecké školy jsem začala pracovat v divadle. Brzy jsem pocítila silný konkurenční boj a zažila jsem chudobu a hlad. Jaká to byla lákavá nabídka, když mě známý režisér vybral pro hlavní roli do svého filmu *Cosi fan tutte.* Peníze a lákavá kariéra mě přivedly k tomu, že jsem překonala přirozený pocit studu a využívala jsem přitažlivý vzhled svého těla tak, jak se to ode mne očekávalo. Měla jsem úspěch a prostřednictvím dalších filmů jsem se stala známou i za hranicemi Itálie.

I když jsem nyní byla úspěšná a opěvovaná, zároveň jsem velmi trpěla. Nepřijala jsem dar mateřství, nezaložila jsem si rodinu, byla jsem uzavřená a žila jen pro sebe. Úspěšnými rolemi jsem sice vydělala mnoho peněz, ale nikdy jsem nepomyslela na to, že bych jimi měla pomáhat těm, kteří jsou v nouzi: podobně jako moji kolegové jsem všechno promarnila. Nic mi nestačilo. Nic mě nemohlo uspokojit. Žila jsem v bohatství a mezi mnoha lidmi, a přece jsem byla vnitřně osamělá a nešťastná. Ve světě divadla a filmu neexistují upřímné vztahy. Každý touží po moci a chce vládnout. Věděla jsem, že jsem využívaná, ale také jsem využívala druhé. Pravou lásku, která člověka nechává svobodným, tak ovšem lidé nepoznají. Můj život se odehrával mezi mým bytem a filmovým studiem, takže jsem zcela ztratila vztah ke skutečnosti. Žila jsem, když jsem hrála svou roli. Dávala mi jistotu, protože tu jsem věděla od začátku do konce, jak bude všechno probíhat. Protože jsem měla strach před reálným životem, především před bolestí a utrpením, unikala jsem do zdánlivého světa herectví. Zde jsem měla všechno pod kontrolou - tak jsem si to myslela.

Záchrana v bezvýchodné situaci

Před osmi lety jsem byla konfrontována s několika nepředvídanými událostmi, které mě přivedly do bezvýchodné situace.

Krátce po sobě zemřeli dva producenti, kteří měli pro moji budoucí kariéru velký význam. Jeden, s nímž jsem plánovala několik filmových projektů, a druhý, který měl splnit můj velký sen a vzít mě do Ameriky.

Už delší dobu jsem hledala v meditativní hudbě z New Age a reiki pomoc, abych se mohla lépe soustředit na své filmové role. Během těchto meditací jsem slyšela hlasy, které ke mně mluvily, ale nepřemýšlela jsem o tom. Když jsem si jednoho večera opět pustila tuto hudba v naději, že získám alespoň minimum vnitřní vyrovnanosti, náhle jsem pocítila neviditelnou, ale skutečnou přítomnost nějaké osoby, která mi přikazovala: *Musíš nenávidět!* Bez rozmýšlení jsem odpověděla: *Ne, já jsem stvořena, abych milovala!* Tato odpověď však nepocházela ze mne; jelikož jsem byla od Boha vzdálená a žila jsem ve smrtelném hříchu, ani bych nebyla schopná takto smýšlet.

Jen co jsem tato slova vyslovila, cítila jsem, jako by něco podobného spirále se začalo omotávat silným tlakem kolem mých nohou. Dostala jsem panický strach a ihned jsem pochopila, že tato síla mě chce zabít. Tlak se stále více přibližoval k mému srdci a začal mi blokovat dech. V této smrtelné úzkosti jsem chytila kříž, který mi tři dny předtím daroval jeden přítel, a při vzpomínce na babičku jsem křičela z celého srdce: *Bože, pomoz mi!* Potom jsem se začala hlasitě modlit Otče náš, jedinou modlitbu, která mě ještě napadla.

V tom okamžiku se Bůh dotkl mého srdce. Při slovech *Otče náš* mě neznámá smrtící síla opustila. Bylo to, jako by někdo otevřel okno, takže do mé vnitřní tmy proniklo světlo. Naplnil mě velký pokoj a byla jsem si vědoma, že mě nebeský Otec zachránil před vnitřní i vnější smrtí.

Moje cesta zpět

Navzdory tomuto zásahu jsem ve svém životě nic nezměnila, protože jsem byla svázána se svým životním stylem. Co mi zůstalo, byla tužba, abych opět prožila podobný pokoj, který přesahoval všechno, co jsem dosud poznala. Tak jsem začala chodit do jednoho z římských kostelů a hledala jsem ticho.

Náhodou jsem vešla do kostela svatého Anastazia v centru města. Ten kostel je otevřený ve dne v noci k adoraci Nejsvětější svátosti. Zde mi Bůh pomohl udělat další krok na cestě zpět k sobě. Před vystavenou Nejsvětější svátostí jsem si uvědomila svoje hříchy a zároveň jsem prožila nekonečně velkou lásku nebeského Otce ke mně.

Když jsem sem opět jednou přišla, kněz dával každému osobně po mši svaté požehnání. Když přišel ke mně, zeptal se mě jako ostatních přede mnou: *Co si přeješ od Boha?* Na to jsem odpověděla: *Nemohu si přát nic, jsem velká hříšnice.* V tom okamžiku se mě dotkla Boží láska tak silně, že mi nohy takřka vypověděly službu. Jako v podobenství čekal milosrdný otec s otevřenou náručí na svého ztraceného syna, tak čekal i nebeský Otec na mne a bez odsouzení mě objal.

Poznala jsem Boha, který je skrz na-skrz láska a milosrdenství. Je pravda, co píše Jan Pavel II. ve své encyklice Dives in misericordia, že Bůh obrací láskou.

Další velký zážitek na své cestě obrácení jsem měla na mariánském místě Tre fontane v blízkosti místa, kde byl popraven svatý Pavel.

Tam mi Bůh daroval tak velkou lásku ke svému slovu, že jsem se zamilovala do Písma svatého. Vzpomínám si na to, jako by to bylo včera: když jsem v sobotu večer uslyšela slova Janova evangelia *Já jsem cesta, pravda a život!*, zasáhlo mě to přímo do srdce. V tom okamžiku jsem si uvědomila, v jakém světě lži jsem žila a že mě Bůh volal, abych ve svém životě uskutečňovala jeho slova: mluvit pravdu a žít v pravdě. Tak jsem po mnoha letech šla opět ke zpovědi a k svatému přijímání.

Teď jsem však stála před velkou výzvou: změnit zcela svůj život. Začala jsem odvolávat všechny filmové smlouvy, podle kterých jsem měla hrát roli, která odporuje Božím přikázáním. Výsledek byl, že jsem brzy nedostávala žádné nabídky a mých peněz ubývalo. Byla jsem zvyklá na luxusní život a ze strachu před chudobou jsem selhala. Podepsala jsem smlouvu, i když jsem věděla, že to nebylo dobré. Peníze, které jsem tak vydělala, mě velice tížily.

Protože jsem z Písma svatého věděla, že dávat almužnu přispívá k odpuštění hříchů, začala jsem pochybně vydělané peníze v Římě rozdávat chudým u kostelů. I když jsem znovu klesla, Bůh mě nepotrestal ani mi neděl výčitky, naopak, ještě mě obdaroval, protože při styku s žebráky jsem se seznámila s mezinárodní rozvojovou pomocí salesiánských misionářů VIS. Skrze ni jsem se dostala do Afriky a mohla jsem spolu s nimi dokumentovat hlad v Etiopii, v Burundi a v Angole a v televizních vystoupeních jsem se stala hlasem chudobných a ubohých v těchto zemích. Jestliže jsem se zatím ujímala nemocných na AIDS a leukémii v Římě, nyní se mé srdce rozšířilo pro velkou chudobu afrických národů.

Dcera nebeského Otce

Dnes chci žít zcela ke slávě nebeského Otce. Stále vášnivě miluji své povolání, ale hraji jen ve filmech, které podporují lásku k Bohu. Mimo to vyučuji na Star Rose Akademy v Římě herectví a divadelní umění. Sním o umění, které bude vzdávat slávu Bohu.

V hluboké vděčnosti chci svým životem vydávat svědectví, že Bůh je naším Otcem a že o jeho lásce nesmíme nikdy pochybovat. On dovolil, abych zbloudila, protože věděl, že z toho může udělat něco dobrého. Svou láskou mi vždy vycházel vstříc a vysvobodil mě z mé bídy. Proto jsem přesvědčená, že každý marnotratný syn se může stát svědkem jeho milosrdné lásky. Prostřednictvím Boží dobroty jsem našla pravé štěstí: v lásce, v pokoře a v prostotě. Jsem plná vděčnosti, že smím být dítětem tohoto Otce, který má nyní můj život „pod kontrolou". On všechno udělal dobrým.

Bůh mě zachránil před smrtí, uzdravil mě a daroval mi nový život. Proto se snažím děkovat mu prostřednictvím mnohých malých znamení lásky. Založila jsem v roce 2005 s několika přáteli dobročinný spolek Le opere del Padre (Díla Otce). Členové sdružení, které se rozšířilo po celé Itálii, přinášejí světu Otcovu milo-srdnou lásku tak, jak to Ježíš učil sestru Faustýnu: modlitbou korunky k Božímu milosrdenství, návštěvami nemocných, opuštěných a vězňů. Sbírají materiální pomoc pro zmírnění bídy v Burundi a v Kongu. Po desetileté válce tam zůstalo mnoho postižených lidí, o které se stát neumí postarat. Pro ně se buduje v Kongu rehabilitační centrum v Ngoze, zvané malé Lurdy.

Z Víťazstvo srdca 68/2009

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Templáři a Turínské plátno

Rytíř řádu templářů

Autorka článku Barbara Frale je pracovnicí Vatikánského archivu a zabývala se slavným procesem proti středověkému řádu templářů. Na toto téma vydala již několik knih. Ve své poslední knize „I templari e la sindone" dokumentuje, že řád templářů přechovával a uctíval v třináctém století Turínské plátno. Historické dokumenty, které o tom svědčí, jsou také příspěvkem k důkazům pravosti této největší relikvie katolické církve.

V roce 1287 jeden mladík z jihofrancouzské rodiny jménem Arnaut Sabbatier požádal o přijetí do náboženského a vojenského řádu templářů a jeho žádosti bylo vyhověno. To v té době a v té společnosti představovalo veliké privilegium z mnoha hledisek. Tento řád vznikl v Jeruzalémě krátce po první křížové výpravě a jeho posláním bylo bránit křesťany ve Svaté zemi a stal se brzy nejmocnějším a nejslavnějším řádem křesťanského středověku.

Během vstupního obřadu, poté, co složil tři řeholní sliby - chudoby, čistoty a poslušnosti, zavedl představený mladého Arnauta do uzavřené místnosti, která byla přístupná pouze pro členy řádu. Ukázal mu dlouhé lněné plátno, které neslo obraz obrysů muže, a poručil mu, aby se mu poklonil a třikrát políbil jeho nohy.

Toto svědectví pochází z dokumentů procesu s templáři a je pro historiky neznámou záležitostí, protože to představuje jen kapku v moři, kterou je třeba prostudovat v souvislosti s intrikami velkého komplotu, který inscenoval francouzský král Filip IV. Sličný k velké škodě řádu templářů, který se tehdy stal takřka autonomním státem v celém jeho království. Ovšem tento dokument obsahuje hodnotu prvního řádu pro toho, kdo usiluje vypátrat jiný příběh: totiž přenos Turínského plátna ze dvora byzantských císařů, kde se nacházel až do roku 1204, do Evropy, kde se ztrácí jeho stopa až do poloviny XIV. století, kdy se objeví v držení vznešené francouzské rodiny.

V roce 1978 historik Ian Wilson, který se habilitoval v Oxfordu, rekonstruoval historické peripetie plátna a konstatoval, že rubáš, považovaný za nejdůležitější relikvii o umučení Krista, byl uloupen z kaple byzantských císařů během strašného drancování v průběhu čtvrté křížové výpravy v roce 1204.

Wilson srovnal velké množství svědectví, která templáři zanechali během procesu, a poukázal, že mezi obviněními, která proti nim vznesl francouzský král, bylo také to, že se tajně klaněli tajemnému „idolu", který představoval muže s vousem.

Díky celé řadě náznaků autor usuzuje, že tajemný „idol" uctívaný templáři nemůže být nic jiného než Turínské plátno, uzavřené ve zvláštní schráně, ve které bylo složeno tak, že bylo vidět jen obraz tváře, a bylo uctíváno v nejvyšší tajnosti, protože sama jeho existence byla pro řád velmi kompromitujícím faktem: předmět byl uloupen během strašného drancování, na jehož pachatele uvalil papež Inocenc III. exkomunikaci, a také

Tajemný obraz na Turínském plátně

na únos relikvie byl uvalen stejný tres IV. lateránským koncilem v roce 1215.

Ať už ji přímo sami unesli, anebo j koupili od někoho jiného, pokud by přec světem prohlásili, že plátno vlastní, ris kovali by v každém případě exkomu nikaci.

Podle Wilsona „temná léta", během kterých historické prameny o plátn nehovoří, odpovídají skutečně obdobi kdy relikvii střežili templáři jak absolutní tajemství. Svého času vyvolal tato teze velké nadšení, protož dovolovala dát odpověď na mnoh bodů, které dosud nebyly vyjasněny kteří se vznášely jak nad dějinam plátna, tak nad procesem prot templářům, ale vědecká obec s tín nebyla spokojena, protože důkazy, kter historik předložil, se jim jevily celken vzato slabé.

S odstupem třiceti let pokusila jsem s k Wilsonově tezi připojit množstv chybějících kamínků. Ve své nové kniz jsem analyzovala dosud nevydané pra meny, které se týkají templářů a dávnéh

případu plátna, a dospěla jsem k následujícímu závěru: V průběhu třináctého století, kdy křesťanskou společností zmítaly profilující se hereze, které popíraly reálné Kristovo lidství, řád templářů vzhledem k četným imunitám riskoval, že se stane zvláštním francouzským přístavem pro heretiky šlechtického původu, kteří hledali úkryt před inkvizitorskými úřady.

Kdyby k tomu opravdu došlo, zničilo by to náboženskou identitu řádu. Vedoucí osobnosti řádu navštěvovaly byzantský dvůr, na který přicházeli templáři jako diplomatičtí prostředníci, znali nesmírné císařské sakrárium v Konstantinopoli, kam v průběhu staletí shromáždili vladaři s největší pečlivostí nejslavnější staré relikvie týkající se Krista, svaté Panny a světců. Věděli také, jak byzantští teologové zdůrazňovali moc Kristových relikvií, aby tak postavili protiváhu hlásání bludařů, především ze sekty doketistů a agnostiků, podle kterých byl Kristus pouhý duch, neměl lidské tělo, nýbrž jen lidské vzezření.

Templáři se zmocnili plátna, aby zažehnali riziko, že jejich řád podlehne heretické nákaze, která sužovala velkou část křesťanství té doby. Byl to nejlepší protilék proti všem herezím. Kataři a jiní bludaři tvrdili, že Kristus neměl ani pravé tělo, ani pravou krev, že žádné umučení nevytrpěl, nikdy nezemřel ani nevstal z mrtvých, proto také neslavili Eucharistii, která podle jejich soudu byla nesmyslným obřadem, protože Kristus nikdy neměl pravé tělo.

Avšak plátno obsahovalo působivý obraz tohoto těla umučeného přesně tak, jak se to stalo Ježíšovi podle evangelií. Bylo zde vidět všechno, tělo a svaly v křeči, která provází první hodiny po smrti, tvář znetvořenou ranami, kůži rozdrásanou bičováním. Bylo zde tolik krve, která podle evangelisty Matouše byla prolita za mnohé na odpuštění hříchů (Mt 26,28). Kristovo lidství, podrobené lidskému násilí, ono lidství, které kataři pokládali za pouhé zdání, bylo zde možno líbat a dotýkat se ho.

To je něco, co bylo pro středověkého člověka nedocenitelné. Bylo to tím nejsilnějším jak v řečech kazatelů, tak v represích inkvizitorů. Nejrozvážnější papežové to pochopili a tak je také třeba rozumět jejich iniciativám, jako byla u Inocence III. podpora kultu Veroničiny roušky, nebo ona u Urbana IV, který po zázraku v Bolseně ustanovil svátek Božího Těla.

Templáři proto uvedli v život zvláštní liturgii a úctu svatého plátna a zavedli obyčej posvěcovat pásy svých rouch tak, že se jimi dotýkali nejvzácnější relikvie, aby je posvátná moc tohoto předmětu

Způsob, jakým bylo zabaleno Ježíšovo tělo po smrti do plátna

Negativ tváře na Turínském plátně

chránila proti nepřátelům těla i duše. se týká i liturgie, kterou popisuje te plář Arnaut Sabbatier, jak bylo vy uvedeno. Také svatý Karel Boromejsk když se jako poutník v roce 1578 vy na cestu z Milána do Turína, uctil plát tak, že políbil rány na nohou přesně t jak to činili hodnostáři řádu templářů.

Tato kniha, rekonstrukce rázu histor ko-archeologického, která se nedoty teologických otázek, představuje ve sl tečnosti první část studie věnované pl nu, kterou doplní druhý svazek, přip vovaný k tisku (Rubáš a Ježíš Nazar ský). V dlouhém zkoumání dokume se pokouším odpovědět na mnoho his rických otázek, ale také navrhnout hy tézy, které by mohly otevřít nové ce výzkumu: např. pokud jde o záha symboly napsané řecky, latinsky hebrejsky, které na plátně objevili kteří francouzští experti, slova vytrž z originálu, který přišel do styku s bášem a zanechal zde zvláštní d otisku.

Barbara Fr

L' Osservatore Romano 5. dubna 2

MLADÝM

Kamarádi pomáhají růst

„Přátelství je plodem, který zraje pomalu," řekl Aristoteles. Je tedy něčím, co může být zaseto a pěstováno. Rodiče mohou udělat hodně pro to, aby dětem pomohli „vstoupit do společnosti" a stát se osobami schopnými uzavírat konstruktivní a naplňující vztahy s druhými.

Nezajímat se o to, co se děje mezi vlastními dětmi a jejich kamarády znamená již od prvních let zanedbávat podstatnou část jejich života. Vztahy s vrstevníky jsou pro harmonický rozvoj osobnosti podstatné.

Pomáhat je dětem krok za krokem pěstovat od malička znamená je učit skládat skládanku jejich identity a poskytovat jim nezbytné sociální nástroje pro všechny formy budoucího soužití. Mezi dvěma a pěti lety se naučí si hrát a rozdělovat si mezi sebou věci, začínají vztah složený z velkých dobrodružství a malých odřenin, radostí a slz, smíchu a žárlivosti, často dospělými podceňovaný.

„Zahrajeme si na piráty?" ptá se tříletý Leonard svého kamaráda Erika, a ten nadšeně přisvědčuje. A tak oba malí kamarádi vyplují na pomyslné lodi a vydávají se hledat poklad ukrytý na opuštěném ostrově. Hra je úžasným nástrojem učení a poskytuje základ pro rozpoznávání pocitů druhých. Až do 7-8 let je kamarádství charakterizováno společným trávením času, intimitou a láskou. Mít vedle sebe vrstevníka zvyšuje sebedůvěru, směruje k samostatnosti a zmírňuje stres z těžkých chvil.

Mít kamaráda jako rameno, na kterém se lze vyplakat, ucho připravené k naslouchání, představuje počátek nové autonomie vzhledem k rodičům. Dovoluje překonat strachy a obavy, které dospělí moc nechápou. Všechna kamarádství pomáhají růst, a to i taková, která dítě odmítá, nebo se v nich cítí odmítáno. Rodiče to v této oblasti nemají snadné: musí nechat výběr na dětech, ale zároveň nezbytně udržovat rozhodnou kontrolu. Všechno, čemu s takovou námahou děti naučili, musí projít tou nejtěžší zkouškou: skupinou vrstevníků a kamarádů.

Rodiče musí zůstat dětem nablízku, třebaže stále diskrétnějším a nepříliš viditelným způsobem. Na prvním místě je jako vždy příklad. Děti se inspirují příklady, které vidí, a proto mají-li rodiče a učitelé přátele, jsou srdeční a otevření, a pro děti je pak snadné se chovat také tak. Všímají si i těch nejmenších detailů, např. zda se rodiče zdraví s cizími lidmi pouze formálně, nebo se naopak s nimi se zájmem zastaví, zda jsou napjatí, v rozpacích nebo se naopak baví a jsou uvolnění. V rodině se učí „metru", kterým se pak poměřuje zbytek světa.

Rodiče musí velice pozorně poznávat a hodnotit ovzduší, které panuje v prostředích mimo rodinu: ve škole, ve vesnici, na sídlišti, v oratoři. Tato prostředí jsou tělocvičnami, ve kterých jejich děti dennodenně cvičí. Kamarádství jsou často cestami do kopce a rodiče se musí spolu s dětmi vypořádávat s malými i velkými strastmi ve vztazích. Odvážně, rozhodně, se smyslem pro realitu. Bez zlehčování a bagatelizování.

Utrpení těch nejmenších jsou často dospělými podceňována. Jestliže si dítě není schopno najít kamaráda, neházejte je „do vody", ale přijměte jeho nesmělost.

Je-li dítě ve skupině izolováno nebo týráno, je nutno mu pomoci získat schopnost v něčem, co ostatní děti budou obdivovat. Někdy bude stačit, když se bude oblékat jako ostatní děti nebo něco vlastnit.

Přiblížit se k druhým rovněž znamená riziko, že budeme kritizováni nebo odmítnuti; dostatečně sebejistý chlapec (nebo děvče) se s tímto rizikem vypořádá a nedá se deprimovat momentálními obtížemi. Je-li dítě odmítáno spolužáky, promluvte si s ním o tom a rozeberte možné důvody, proč je ostatními odmítáno. Zároveň zaveďte potřebná opatření. Vysvětlete, že se v životě nemůžeme zalíbit všem a neustále vítězit („Když se ti ostatní smějí, neznamená to, že za nic nestojíš. Máš tolik dobrých vlastností...").

Jestliže dítě trpí a nereaguje, zvedněte antény a snažte se zachytit verbální i neverbální signály šikany, jako jsou např. touha už nejít nikdy do školy, uzavření se do sebe sama, odmítání hovořit o problémech, špatné známky, noční pláč... Neváhejte mu říct, a to přímo: „Myslím, že ti někdo ubližuje. Pohovoříme si o tom." Řekněte mu, že jste připraveni mu naslouchat kdykoli bude chtít. Informujte učitele a nemějte pocit přílišné zodpovědnosti.

Bruno Ferrero
Salesiánský magazín 4/2009

Balada o mamince

Konečně zmizela z šedého betonu poslední plískanice a z drobné hrstky sedmikrásek vyskočila první pobledlá kvítka. Teď jen opatrně, abychom nezašlápli ten první pozdrav jara a nezničili jeho křehkou krásu. Jak je to dlouho, kdy zuřila nesmlouvavá vánice a listy stromů si v zoufalství trhaly jarní oblečení; to všechno už je za námi. Na stromech rozkvetly závoje zvonců, zem se pokryla hebkou zelení a na nás na všechny slétlo to věčně se vracející jaro. Ted už stačí svolat řádnou partu a najít společného jmenovatele k novým a ještě nepoznaným dobrodružstvím.

Byli jsme čtyři, kteří se s příchodem jara vraceli, jak vlaštovky do hnízda. Každý znal naše dvojčata: hlučná a veselá, snad jeden druhému z oka vypadli. Ten třetí byl stejně nabitý energií: nevěděl kam dřív - snad létal vzdušnou čarou a chytal prskavky! A pak tu ještě byla ta s culíkama, která se, Bůh ví jak, připletla do této party. Teď už stačilo jen dát hlavy dohromady a vymyslet nová, dosud nepoznaná dobrodružství. Co všechno si ti mladí vymysleli! Běhali po skalách s rozbitými koleny, honili se za míčem, skákali do jezera; všechno znali, všechno věděli a měli se rádi.

Do této jarní pohody zavítala česká maminka. Zastesklo se jí po synech. Žili až na druhém konci oceánu, ví Bůh, jak asi žijí bez maminky! Už dávno dospěli a snad i zmužněli za ta léta? A jestlipak je vůbec pozná?

To bylo slávy, když synové přivítali maminku na letišti. Samozřejmě přijeli i s kamarády, bez těch už se žádný ani nehnul. A hned: „Maminko sem a maminko tam, všechno ti ukážeme, skleněné domy a šedomodré jezero: kdepak, maminko, to není moře, to je jen naše jezero! Moře uvidíš, až pojedeme dál, na jih."

Česká maminka je jak u vytržení, všechno chce znát a všechno vidět. Támhle svítí do noci pestrá fontána a vysoko pod střechou ukazují světelné obrázky. A tam v tom činžáku prý bydlí Donald Trump - a hned vedle je milionová ulice: prodává se tam zlato a drahé kameny. Maminka všechno ví a všechno zná, nedá se zastavit. A co prý je to za tu obrovskou kouli, ve které se zhlédneš, jako v zrcadle? A co ta řeka, kterou prý každý rok nabarví město na zeleno? Těžko zastavit českou maminku! Teď našla na domě cedulku se jménem ČERMÁK. „To je přece ten náš Čech, co zachránil Amerického prezidenta - a pak ho gangsteři zastřelili. - A je to pravda, že ty obrovské budovy občas zmizí za mraky?"

Konečné už i ti mladí pletou nohama. „Maminko, je čas na odpočinek, chvilku se zastavit, trochu se nadechnout. vždyť zítra je také den, máme dost času, nemusíme tak spěchat!"

Příští ráno nasednou do auta a jedou objevovat nový kraj. Silnice je rovná jako prádelní šňůra a vede až Bůh ví kam! Pod koly praská pryskyřice a zelené jehličí jim mává na pozdrav. Mamince stéká pot z čela, horko je jí, ani dýchat nestačí, ale jede k moři, k tomu zázraku, který objímá půl světa.

Najednou sebou maminka prudce trhne: něco velkého se hýbá v trávě! Teď se to vine, krok za krokem, po cestě:

„Lidičky, podívejte se všichni, tady leze žralok!" - Synové se smějí, kdepak maminko, to je aligátor. Žije tu v tůni a v rákosí, ale pozor na něj! Aligátoři jsou nebezpeční a koušou. - A česká maminka píše do zápisníku, co to potkala za divné zvíře.

Už se stmívalo, když přijeli k oranžovým stavením. A teď rychle uložit zavazadla a na chvíli zastavit čas: bosýma nohama si pohrát v zlatém písku, než nám jej moře odnese!

Česká maminka se ponoří do vody; laská se s křehkou krajkou moře, přesypává zelené smaragdy. Nezbedné vlny jí stříkají do úst a do očí, jsou slané a pálí v očích, ale to nevadí! Stírá si zrnka písku z obličeje a je šťastná. Moře ji vynáší nahoru, nad obzor, unáší ji přes devatero hor a pak ji něžně, jak jen to moře umí, pokládá do měkkého klína. Ach to kouzelné moře! Dokáže zničit mamutí loď - a zachránit miliony ryb. Lidem vrátí život - a nakrmí hladové. Bez moře by nebyl život!

Maminka teď sedí pod kvetoucí palmou a píše do zápisníku. Tolik už viděla, tolik zažila. Teď jen zachytit všechny ty vzpomínky, seřadit je jako vojáčky, aby jí žádný neutekl. Pestré obrázky se míhají na přeskáčku; tam jsme byli na věži a tam na hostině - dávej pozor, kam kterou zařadíš!

A zatím, co česká maminka vzpomíná a píše, ti mladí jsou ve svém živlu. Objevují nové ostrůvky, tajné skrýše, a zapadlé jeskyně. Zas lezou po skalách a možná si kolena rozbijou; potápějí se v moři, hledají nová dobrodružství.

Kousek odtud objevili opuštěný tenisový kurt. Z auta vytáhli rakety, z kapes tenisáky a teď si, kluci, pořádně zahrajeme! Než se naděješ, létají míčky nahoru, dolů; i ta s culíkama běhá jako čamrda, i když ji občas žlutý tenisák skočí do autu. Slunce jim bije do očí, bělostná trička jsou zmáčena potem, ale to nic! Však každý se potřebuje občas trochu protáhnout. Než dohráli několik setů, přeskočilo slunce na druhou stranu a pomalu zapadá. Ted už zbývá jen nepatrný proužek, žlutý střípek - slunce nezastavíš! Poslední úsměv na rozloučenou - a tma. Naráz vystřízlivěli. „Je na čase se vrátit," prohlásil ten nejmoudřejší. „Jedeme domů."

Nasedli do auta. Jenom ta s culíky věděla své.

„Počkejte, chlapci, na něco jste zapomněli!"

Trochu se zarazili. Vždyť tentokrát snad máme všechno: Prohlíželi auto. Přece máme rakety, tady jsou míčky, oblečeni jsme také, co nám tedy ještě chybí?

Jenomže ta s culíky stále vrtí hlavou.

Už chtěli nasednout do auta, když ta malá na ně vykřikne: „Chlapci, zastavte!" a potom přísně dodá: „Kde jste nechali maminku?"

Jako když na miste bomba vybuchne. Kde je naše MAMINKA? Sedí ještě pod palmou a čeká na syny? Skočili znovu do auta a jedou jak o závod. Jestlipak se jí něco nestalo? Jestli se v té tmě nebojí? Jestli nepláče? Obloha zčernala. Nebe má místo hvězd tmavé pruhy. Vítr jim hučí do uší: Za-po-mně-li jste ma-min-ku!

Našli ji schoulenou pod palmou, zabalenou do deky. Zhluboka si oddychla když uviděla známe auto. „Přece jen na mne nezapomněli," řekla si tiše, i když v ní byla malá dušička. „Hlavně, že se nikomu nic nestalo."

Od té chvíle už nepustili českou maminku z očí. Všude s nimi chodila až do té doby, než se vrátila domů. Sice je pravda že zlé jazyky dlouho vyprávěly o tom, jak dva synové ztratili svou maminku, ale stejně jim to nikdo nevěřil a nikdo je neposlouchal.

Vlaďa Williamsová

History of Czechs in Cleveland

A funny thing happened to Czech immigrants on their way to Nebraska, Wisconsin and other points in the Midwest. Cleveland got in the way.

For many of the early Czech settlers in Cleveland, Cleveland was a way station on the route from the east coast to already established colonies of their countrymen in the Midwest. The city's bustle and commerce or perhaps its intellectual atmosphere apparently made Cleveland more attractive to these immigrants than their original destinations.

Many of Cleveland's early Czech immigrants were intellectuals who had fled to the United States to escape the repercussions and possible imprisonment growing out of the revolution that had occurred in Europe in 1848. Some had even spent some time in prison because of their part in the revolutionary movement Because of the conditions under which they left their homeland, they came to America, intending to stay. Their first settlement was in the Flats, near the Cuyahoga River. As the settlement grew and the new immigrants became more prosperous, they moved further east, building homes near Forest (E. 37th Street), near Woodland Avenue, and on Croton Street (Croton Avenue), where they established the gathering places, Perun Hall and Slovanská Lipa, and established the city's first Czech parish, St. Wenceslaus, in 1867. Another Czech community had also established itself on the West Side of Cleveland and founded St. Procop Parish in 1872.

Throughout their movements in Cleveland and Cuyghoga County, the Czechs generally preferred to build their own homes rather than move into older housing. From a handful of early settlers in the 1850s the colony grew to more than 3200, according to a survey taken in 1869, which showed there were 696 Czech families in the city. Their success in their new country was aided by their low illiteracy rate, estimated to be about 1.5 percent.

The second of three waves of Czech immigration occurred after 1870 as life in the United States was much more attractive than conditions in Bohemia at that time. Universal military service for all males in the Austro-Hungarian Empire was yet another factor, according to the Encyclopedia of Cleveland History. The post 1870 wave of immigrants peaked between 1900 and 1914.

Although they shared the same language, the Czechs who came to America were almost evenly divided in their attitude toward religion. Although they were mainly Catholic in their homeland, many took advantage of the new freedom offered in America, put religion aside, and were commonly referred to as freethinkers. For more than a generation, the Catholic and the freethinking Czechs grew almost as separate communities living in the same neighborhood. This co-existence was not without its heated moments, as Catholics and freethinkers established separate community anchors, the Catholics setting up churches and the freethinkers founding halls, which served as community anchors and even housed ethnic schools.

As the community grew with the flood of immigrants, the Czechs eventually migrated south across Cleveland's Kingsbury Run to Broadway. By 1886 a new St. Wenceslaus Church was under construction at Forest (E. 37th) Street and Broadway to serve a population of professionals, skilled workers, and even barrel-makers for John D. Rockefeller's fledgling Standard Oil Co. Freethinking Czechs migrated along the same route, establishing Probulov Hall and later Bohemian National Hall, which has now become a National Historic Site.

Another group also moved east along Woodland and Quincy Avenues, where they founded St. Adalbert Parish in 1883, the same year the Czechs on Broadway were establishing Our Lady of Lourdes Church. They would go on to establish two more parishes along their migration path by 1911. While all this activity was taking place on Cleveland's East Side, a group of Czech farmers and others on Cleveland's West Side had established the parish of St. Procop.

As the community grew, Cleveland's cultural life grew in lockstep as many Czechs were making contributions to the arts. And within their own community, they established dramatic and singing societies, where they performed works by famous Czech composers or playwrights. Three Czech language newspapers kept them informed about life in their homeland, and the progressive strength of the Czech community was an important factor in establishing the country of Czechoslovakia after World War I. Fr. (later Msgr.) Oldřich Zlámal, "a noted Cleveland Catholic priest urged the city's Czechs and Slovaks to begin a campaign in 1915 to establish a unified homeland. On October 22, 1915 Czech and Slovak representatives signed the Cleveland Agreement at Cleveland's Bohemian National Hall, which called for a unified federal state of Czechs and Slovaks. Three years later their efforts resulted in the signing of the Pittsburgh Declaration on June 15, 1918, which affirmed more strongly the need to establish what eventually would become the country of Czechoslovakia.

Physical training and gymnastics have strong roots in the Czech culture, and Czechs in Cleveland brought the Sokol movement to Cleveland, producing four separate Sokol lodges in the city. Yet another group, the DTJ or Workers Gymnastic Union, established and still maintains a facility and community in Auburn Township in neighboring Geauga County.

As years passed, many in the Czech community healed the wounds that had split the Catholic and freethinking community. A pivotal event in the history of Cleveland Czechs was the visit of Cardinal Josef Beran of Czechoslovakia in 1966. Not only was he a Catholic cardinal who had been persecuted for his faith, but for the non-Catholic freethinkers he was also a Czech national hero.

Although Cleveland's Czechs have been assimilated in the past 150 years, their presence in the community is still evident in the several halls that still serve as gathering places for third and fourth generation Czechs. Two Czech radio programs can also be heard each weekend. After 150 years, Cleveland's Czechs are proud of their contribution to the community in general, but they are equally proud of their individuality and the traditions of their ancestors.

Book on the History of Czechs in Cleveland
authored by John Sabol
is to be published in October 2009
Information 216 – 351 6247

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 656 - 7472, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Rev. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA P. O. Box 508 576, Cicero, IL 60804. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the heart of Europe

The old history of St. Vitus Cathedral

As we stroll through the stately edifices of the Hradčany castle we approach the magnificent façade of St. Vitus Cathedral.

Before we enter the Minster, let us recapitulate the early history of this coronation and burial church of the Bohemian monarchs. Vitus was a fourth century Sicilian martyr who became a popular saint in Slavic lands. Emperor Henry I presented Duke Wenceslas (Václav) with a precious arm relic, which was venerated in the Vitus rotunda, a round church built around 930. Emperor Charles IV (Karel IV.) acquired the saint's bones in Pavia and brought them to Prague. When Prague became an archbishopric in 1344 Charles IV laid the foundation stone of the Gothic cathedral. The design and supervision of the construction was entrusted to Matthias of Arras. By the time of his death, in 1352, he had completed the eight polygonal radiating chapels and the adjacent sections of the ambulatory. For the next 47 years, until his death in 1399, the master builder in charge was Peter Parler. Natives of Swabia, the various architects and sculptors of the Parler family exerted supreme influence upon sacred architecture in central and southern Germany and Bohemia during the second half of the 14th century. In Prague Peter Parler had to follow the basic plan laid down by his predecessor, Matthias of Arras, but deviated from the classic cathedral model and pioneered a distinct shift of style toward Late Gothic, especially in the vaulting and the design of the south façade. He first completed the remaining radiating chapels on rectangular plans and proceeded to build the Old Sacristy, the main superstructure of the chancel (consecrated in 1385), the south façade with the Golden Gate, and the St. Wenceslas chapel.

Unfortunately, in 1421 numerous bas reliefs and statues were vandalized and desecrated by fanatical Hussite warriors during their wanton pillages of the cathedral. The Hussite Wars stopped work on the cathedral which lay devastated for many years. Between 1872 and 1929 cathedral architects Josef Mocker and Kamil Hilbert completed nave and aisles in a conservative Neo – Gothic style, adding the west façade with its three portals and twin spires.

Artistically, the most interesting exterior feature is the south side, which Peter Parler considered as the principal façade relating to both the Old Palace and the city below. The Golden Gate (Porta Aurea) was the doorway by which the kings entered on coronation day.

The Gothic section of the Bell Tower (a. k. a. Wenceslas Tower) was built by 1406 by Peter Parler's sons, Johann and Wenzel. In 1562 Bonifatz Wolmut added a gallery and spire in Renaissance style. After coming under Prussian artillery bombardment during the Seven Years' War it was given a Baroque facelift around 1770.

Among the oldest features of St. Vitus cathedral is the chapel of St. Wenceslas (Svatováclavská kaple). It is the reliquary chapel of the Bohemian national saint. It contains one of the most impressive Gothic interiors, studded with a thousand precious stones. The life story of Prince (or Duke) Wenceslas is world renown, but let us summarize its highlights and impact it produced on the veneration and iconic symbolism of this patron saint of Bohemia. Prince Wenceslas (reigned 920 – 935) was murdered in Stará Boleslav on September 28 by order (and perhaps even active participation) of his brother Boleslav. To atone for the fratricide, Boleslav I (a. k. a. "the Cruel") had the body of his brother brought to Prague Castle and buried in the original St. Vitus rotunda. On this site, at the southwest corner of the choir of the new cathedral, Emperor Charles IV commissioned from Peter Parler a funerary and reliquary chapel for his revered ancestor which was built between 1358 and 1362.

The furnishing and decorations of the Wenceslas Chapel are some of the finest examples of medieval art found in Prague. The tomb of St. Wenceslas dates from the 14th century, and was restored in modified form in 1911, to compensate for the loss of the original gold sarcophagus, a priceless artifact studded with gems, pearls and cameos, which King Sigmund had plundered to fund his army in the war against the Hussites.

The Golden Gate (Porta aurea – Zlatá brána) of St. Vitus Cathedral

Above the chapel is the Crown Chamber (not accessible to the public) containing the crown jewels. The door of the chamber is locked with seven leys, each in the charge of a different high ranking personage. Before the coronation of a new king, the ritual called for the Bohemian crown to be placed on the reliquary bust of St. Wenceslas. Thus it became knows as the "Wenceslas Crown".

Tony Jandáček

Photo on back page:
Chapel of St. Wenceslas in St. Vitus Cathedral

